

Waarom gelooft u niet?

Andrew Murray

WAAROM GELOOFT U NIET?

Woorden
ter onderwijzing en bemoediging
op elke dag van de maand voor allen
die de Heere zoeken;

door

Ds. Andrew Murray

Samengesteld en bewerkt door Sjaak Wouters
Voor meer informatie of vragen mail naar: info@heartcry.nl

INHOUD

Aan degenen die lijden in mijn gemeente	4
De onmisbaarheid van het geloof	8
Het voorwerp van het geloof	10
Het zaad van het geloof	12
Geloofstaal	14
Het beginsel van het geloof	16
De Geest van het geloof	18
Bekering en geloof	20
De ootmoed van het geloof	22
Het zoeken en vinden van het geloof	24
Het Godverheerlijkende van het geloof	26
De eenvoud van het geloof	28
De oprechtheid van het geloof	30
De boetvaardigheid van het geloof	32
De vreze van het geloof	34
De zekerheid van het geloof	36
De kracht van het geloof	38
Kinderlijk geloof	40
De overgave van het geloof	42
De leerschool van het geloof	44
Het Woord van het geloof	46
Dankzegging gepaard met geloof	48
De ergernis van het geloof	50
De vastheid van het geloof	52
De rechtvaardigmaking door het geloof	54
De werken van het geloof	56
De gehoorzaamheid van het geloof	58
Het voedsel van het geloof	60
De tederheid van het geloof	62
De hand van het geloof	64
De verhindering van het geloof	66
De gave van het geloof	68

Aan diegene die lijden in mijn gemeente

Aan hen die de Heere zoeken, maar Hem nog niet gevonden hebben. Voor u is dit boek geschreven. Toen ik onlangs met u sprak tijdens een huisbezoek, werd mijn ziel met innige droefheid vervuld over uw toestand. Ik trof er velen aan die schijnbaar ernstig en heilbegerig hun zaligheid zoeken — sommigen reeds vele jaren lang — en toch zijn er nog niet tot het geloof gekomen. Dit mag zo niet blijven. Het strekt tot oneer van de

En toch zijn er nog niet tot het geloof gekomen.

Heere. De ware dienst aan God komt daardoor in verachting, want de wereld denkt terecht, dat het dienen van Jezus geen vreugde en zaligheid geeft. Op pasbekeerden werkt u in het geheel niet gunstig, want uw voorbeeld moedigt hen volstrekt niet aan. De gemeente lijdt er schade onder; want in plaats van als blijde leden haar te helpen en op te bouwen, werkt u integendeel mee om haar krachten te verdelen en haar geestelijke bloei te beletten. Uw geestelijke leider veroorzaakt u dikwijls zorg en kwelling. U maakt hem moedeloos bij de gedachte dat Gods Woord zo weinig in u vermag. U brengt uw leven treurig en somber door en u stelt uw ziel in de waagschaal voor de eeuwigheid!

Geliefden, uw toestand gaat mij aan het hart en ik vraag mijzelf meermalen af, wat toch de oorzaak van deze ongelovigheid is. Ik weet dat er sommigen zijn die niet geloven kunnen, omdat hun hart niet recht is voor God. De man die de wereld liefheeft en zich niet schuldbelijgend tot Jezus wendt met de bede om van die wereldse liefde verlost te worden, kan niet en mag niet geloven. De man die nog aan deze en andere boezemzonden vasthoudt en b.v. bedrog, twist, hoogmoed, geldzucht en dergelijke dingen niet wil loslaten, moet zich niet verwonderen dat hij niet geloven kan. Jezus zou hem vragen: 'Hoe kunt gij tot geloof komen?' (Joh. 5:44). Het is een onmogelijkheid. Maar geliefden, wij zijn overtuigd van betere dingen. Ik schrijf aan u als aan degenen van wie ik hoop, dat het hun in waarheid te doen is om de Heiland te vinden en van wie ik wezenlijk vertrouw, dat zij voor de Heere betuigd hebben: 'Heere, Gij weet alle dingen, Gij weet dat ik U liefheb!' En met het oog op uw toestand vraag ik mijzelf af: Wat kan de oorzaak zijn en is er geen middel om u hieruit te redden? Is er geen balsem in Gilead? Is er geen heelmeeester?

De oorzaak kan niet zijn, dat God dit over u besloten heeft en dat het voor u niet mogelijk is te geloven. Neen, God beveelt u te geloven. Hij wil het en heeft in Zijn Woord de belofte voor uw geloof neergelegd om het aan te nemen. En toch vrees ik dat er sommigen onder u zijn die menen, dat het een besturing van God is, waartegen zij niets kunnen doen en dat zij maar geduldig wachten moeten, totdat God verandering geeft. Met alle ernst bid ik u, doe die gedachte van u weg. Het is uw eigen schuld dat u

*God beveelt u te geloven.....,
Het is uw eigen schuld dat u niet
gelooft,*

niet gelooft, en wel een zware schuld die u met ootmoed belijden moet en waarvoor u zich schamen moet. Indien u dit niet ten volle erkent, zie ik geen mogelijkheid u tot de vreugde van het geloof te brengen. Want die verborgen

gedachten zullen al uw pogingen krachteloos maken. De oorzaak van uw ongeloof kan evenmin zijn, dat God u de kracht tot het geloof niet heeft gegeven. Ik weet dat het verstand bij sommigen van u misschien overheersend is. Omdat er sommige Christenen zijn die zeer krachtig en plotseling tot het geloof worden gebracht, beeldt men zich in, dat zo'n bekeringsweg, indien niet de enige, dan toch de beste is. Heimelijk verwacht men een krachtige beweging, waardoor men tot geloof gedreven wordt, en ineens daartoe gebracht wordt. Ook deze gedachte is een gevaarlijke belemmering op de weg naar het geloof. Er zijn immers twee wegen, waar langs men in het genot van overvloed kan geraken. Men kan, om het eens met een voorbeeld duidelijk te maken, door een erfenis die men ontvangt of door een of andere gelukkige onderneming opeens rijk worden, maar men kan ook rijk worden via de langzamere en stillere weg van trouwe werkzaamheid en spaarzaamheid of door een wijs gebruik te maken van elke gelegenheid om de schat te vermeerderen. Zo kan men — om een ander voorbeeld te gebruiken, — een grote ruimte met water gevuld krijgen, zowel door een zegenrijke stortregen als door een waterstraaltje uit een kleine fontein, waardoor het zoveel langzamer gaat. De eerste manier is de gemakkelijkste weg, maar deze staat aan de grootste gevaren bloot. De tweede is de moeilijkste en de langste weg, maar in sommige opzichten ook de veiligste. De zielen die de hemelse schat van geloofsverzekering opeens vinden, zijn gelukkig te achten, omdat de weg hun zo kort is geweest, anderen hebben een zeer moeilijke weg te bewandelen. Zij kunnen er echter even zeker geraken. Indien zij slechts met de wezenlijke begeerte en met de stellige overtuiging dat ook zij tot geloof kunnen komen de weg van de middelen bewandelen, dan zullen zij er toe gebracht worden.

In verband met de twee genoemde dwaalbegrippen, is datgene wat ik zo even aanhaalde, het grote geneesmiddel voor uw kwaal en daarom wil ik er nog een kort woord over schrijven.

U moet erkennen dat het de wil van God is dat u geloven zult. 'Indien Ik de waarheid zeg, waarom gelooft u niet?' Deze vraag van de Heere Jezus aan de Joden, een vraag die Hij ook aan ons stelt, toont aan, dat het ongeloof een oorzaak buiten Hem moet hebben. Hij sprak de waarheid met de bedoeling en de begeerte geloof te wekken.

U moet verder bedenken, dat er niets is waarop u moet wachten, voor u begint te geloven. U moet dadelijk de middelen weten te vinden en daarmee moet u werkzaam zijn. Dan mag u op de zegen van de Geest hopen. Op de Geest moet u niet wachten, alsof Hij nog eerst komen moet

*Er is niets waarop u moet wachten,
voor u begint te geloven!*

of door een of ander teken te kennen zou geven, dat Hij nu gereed is en u dus geloven kunt. Neen, Hij is u beloofd. Hij heeft reeds dikwijls aan uw ziel willen werken en in plaats daarvan dat u op Hem

moet wachten voor u begint te geloven, moet u zich juist haasten om te geloven, want de Geest wacht op u. U hebt Hem reeds te lang laten wachten. Begin daarom onmiddellijk zonder verder uitstel. En indien u, in de hoop op de beloften van God dat de Geest gegeven wordt aan degenen die er om vragen, ijverig wordt om te leren geloven, dan mag u zeker verwachten dat Hij, de Geest der genade, u zal bekwaam maken tot het geloof. Wacht dus niet en stel niet uit in de mening alsof alles nog niet gereed was en het nog niet uw plicht was dadelijk te geloven. In die zin is er niets waarop u nog wachten moet. Neen! Vraag naar de Geest, verwacht Zijn invloed, wees werkzaam en al merkt u dan zijn werkingen nog zo dadelijk niet, u kunt er evenwel op rekenen, dat de Geest bij uw eerste zwakke pogingen, terwijl u meent aan uzelf over gelaten te zijn, reeds mede werkzaam is.

U moet er vooral ook op letten, wat het middel is om tot het geloof te komen en op welke wijze dit middel gebruikt moet worden. Dat middel is het Woord. Het komt er echter zeer op aan, hoe men het Woord gebruikt. Wanneer men het slechts in het algemeen onderzoekt en het leest om er kennis en godsdienstige stichting uit te ontvangen, dan biedt het al zoveel aan tot inkeer en nadenken, dat de lijdende mens met die invloed vaak verlegen zal worden en daardoor zijn doel met dit lezen niet bereiken zal. Ik wil daarom, dat u de Bijbel leest met een bepaald doel, nl. om te onderzoeken of er beloften zijn die u geloven moet. ik wil dat u onderzoekt, om te weten te komen of er beloften zijn die voor u gelden, opdat u dan daarmee bezig bent en elk hulpmiddel te baat neemt om ze in

het geloof aan te nemen. Overdenk ze, leer ze van buiten. Blijf er voortdurend mee bezig, buig de knieën voor de Heere en zeg Hem, dat u ze geloven wilt. Ontzie de tijd niet die het u kost. Denk niet dat deze zaak in een tiental minuten kan afgedaan worden. De grote eeuwigheid is wel enkele uren van strijd waard. Neem er tijd voor om het Woord opzettelijk, met dat éne bepaalde doel, om tot het geloof te komen, te onderzoeken. Peins er over en bid om de verlichtende invloed van Boven; het kan niet ongezegd blijven.

Dan is er nog iets op te merken aangaande de wijze waarop dit middel

De grote eeuwigheid is wel enkele uren strijd waard.

moet gebruikt worden, namelijk dat het geschieden moet met getrouwheid en volharding. Wij weten allen hoe groot de macht der gewoonte is. Door de gedurige en opzettelijke herhaling van één zaak

wordt ons iets wat ons in het eerst vreemd was en tegenstond, tot een tweede natuur en daardoor gemakkelijk en aangenaam. In de godsdienst worden de wetten van de menselijke natuur niet ter zijde gesteld; de Geest is er wel boven verheven, maar gebruikt ze toch, Zo is het ook met het geloof. Het hart dat aan wantrouwen en twijfel onderhevig is, komt niet tot de nieuwe, heilige gewoonte van het geloof, zonder gedurige, dikwijls herhaalde oefening in het geloof. De belofte die heden weinig ingang vond, verliest morgen weer haar werking, omdat de mens niet volhardt en geen moeite gedaan heeft de ontvangen zegen te bewaren en te bevestigen. Zo heb ik dikwijls gezien dat na een preek of gesprek iemand een weinig licht had, maar dit spoedig weer verloor. En waarom? Hij kende het belang en de noodzakelijkheid niet, zichzelf telkens opnieuw de beloften voor te houden, opdat de oude gewoonte van het ongeloof niet weer de overhand zou verkrijgen. Daarom geliefden, wees getrouw, blijf dag in dag uit, zo veel u kunt, bezig met de beloften Gods. De vraag moet gedurig herhaald worden: 'Wat gebiedt God mij te geloven?' en evenzo moet het antwoord — onder hoeveel zwakheid dan ook — aan Zijn voeten worden uitgesproken: 'Heere, ik geloof, ik wil geloven.' Om u in die volharding de behulpzame hand te bieden, heb ik dit boekje voor u geschreven. Het wordt u aangeboden met deze dringende bede, dat u voor één maand, dag aan dag, zich in het bijzonder bepaalt bij dat geloof waartoe God u roept. Biddend worden deze woorden tot u gericht. Leest u ze ook met een biddend hart. Het moge de Heere behagen u spoedig te verlossen uit de boeien van het ongeloof waarin u tot nog toe verstrikt bent. God geve dit!

Met vurige heilbede, Uw leraar.

DE ONMISBAARHEID VAN HET GELOOF

Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden'
(Marc. 16:16)

Hoort dit Woord des Heeren, u allen die beweert uw zaligheid te zoeken. 'Wie gelooft, zal behouden worden', dit eenvoudige geloof is genoeg. Meer eist God niet. Met minder zal Hij echter niet tevreden zijn. Het geloof is de enige weg en er is geen andere weg die tot zaligheid leidt. 'Wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.' Zo zoekt God ons langs alle kanten — aan de ene kant met Zijn liefelijk lokkende genade, aan de andere kant met de dreiging van Zijn toorn — te bewegen tot het geloof in Christus als de ene onmisbare voorwaarde tot zaligheid.

Hoe de mens zich ook tegen deze weg van God verzet, de tijd komt dat zowel de verlorenen in de hel als de zaligen in de hemel God zullen rechtvaardigen over Zijn bestel. Het ganse heelal zal de billijkheid erkennen van dit vonnis. 'Wie niet gelooft, zal veroordeeld worden'. De genadige God was de zondaar immers tegemoet gekomen met de wonderbare aanbidding, hem alles te schenken, wat tot een eeuwige zaligheid nodig was. Hij eiste geen aanzien of verdienste, maar slechts dit, dat de mens aannemen zou wat hem aangeboden werd en geloven zou wat hem toegezegd werd. En om voor het geloof elke moeilijkheid uit de weg te ruimen en het hart er voor te winnen, heeft God deze boodschap van heil door Zijn eigen Zoon Jezus Christus laten brengen, die zich in de meest beminnelijke en innemende gestalte geopenbaard heeft en Zijn liefde met Zijn eigen dierbaar bloed bezegeld heeft. Wie nu nog niet gelooft — de ganse schepping zal dit vonnis goedkeuren — 'die zal veroordeeld worden'. Hij heeft opnieuw het zegel gedrukt op al zijn vorige zonden, want hij laat zich daar van niet verlossen. Hij heeft bij zijn vroegere zonden nog deze, de allergrootste gevoegd, dat Hij Gods gezag opnieuw heeft gehoond, Gods liefde veracht, Gods Zoon versmaad, Gods wraak getart en Gods zaligheid van zich gestoten. Hij heeft door dat ongeloof zijn vijandschap tegen God getoond; het kan, het mag niet anders: 'Wie niet gelooft, zal veroordeeld worden'.

Niet minder wordt de onmisbaarheid van het geloof bevestigd door de bevestiging van de andere belofte! 'Wie gelooft, zal behouden worden'. De mens heeft niets, volstrekt niets waardoor hij in staat zou zijn, van zijn kant iets tot de zaligheid toe te doen. En toch wil de Heere niet anders

dan regeren over een gewillig volk. De mens is geen steen; hij moet van zijn kant het zijne doen. Het geloof lost dit moeilijke raadsel op, dat de mens die niets doen kan, toch iets doen moet; het geloof, dat zich openbaart in de erkenning van armoede en ellende, in de belijdenis van onmacht en hulpeloosheid, in de instemming met en overgave aan die

Het geloof lost het raadsel op dat de mens toch iets moet doen!

genade van God die alles in ons worden moet. Meer kon God niet eisen, want de mens heeft niets; minder mag Hij niet eisen, indien Hij aan Zijn eigen eer en de vrijheid van de mens niet te kort zal doen.

Hij eist geloof; geloof alleen. Welk een genade die zich aldus neerbuigt tot onze zwakheid: 'Wie gelooft, zal behouden worden'.

Zie daar twee wegen. Doe uw keuze. Redeneer niet langer en vraag niet of er een andere weg is, maar kom, onderwerp u aan God en het Woord van Zijn genade: 'Wie gelooft, zal behouden worden'. Geef niet langer toe aan de verborgen gedachte dat er nog iets anders nodig is. Ik weet het, die eeuwige zaligheid schijnt u te groot, tegenover dat gering en nietig geloof. Het komt u te gewaagd voor bij uw zondige aard, om het zomaar enkel op het geloof te laten aankomen. Maar het is God die gezegd heeft: 'Alleen door het geloof. Wie het geloof bezit, heeft alles, want daardoor heeft hij Christus. Wie het niet bezit, heeft niets al bezat hij verder ook alles. Het geloof is onmisbaar.

Bekommerden, hoort het nog eens: 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.'

Tweede dag

HET VOORWERP VAN HET GELOOF

*'Want zij zeide: indien ik slechts Zijn klederen kan
aanraken, zal ik behouden zijn'
(Marc. 5:28)*

Wat een heerlijke voorstelling geeft ons deze vrouw in haar eenvoud van de Heere Jezus! Zij beschouwt Hem gelijk Hij in waarheid is, namelijk zo vervuld van goddelijke levenskracht, dat deze op ieder die Hem slechts gelovig aanraakt, afvloeit en naar hem overstroomt. Zij is er van verzekerd, dat zelfs de minste gemeenschap met Hem gezegend zal worden en dat zij de genezende kracht van het leven zal ondervinden die in Hem is. Zij twijfelt geen ogenblik aan Zijn macht en evenmin aan Zijn veiligheid. Is Hij niet gekomen voor de zieken? Waarom zal zij nog vragen, alsof zij geen recht had? Neen, zij weet het éne even zeker als het andere: in Hem is genezing. Die genezing is er ook voor haar. Men zou eerder kunnen twifelen aan haar recht om van het licht van de zon gebruik te maken, dan aan haar recht op Jezus. Men zou eer kunnen vrezen of het haar wel vrij stond van een stromende rivier een teugje water te nemen, dan de gedachte koesteren, dat bij Jezus voor haar geen heil te vinden zou zijn.

Twijfelmoedige ziel, o als u over de Heere Jezus zou willen denken zoals die vrouw over Hem dacht! Het is immers het welbehagen van de Vader, dat in Hem al de volheid wonen zou. Heel de volheid van Zijn liefde en Zijn leven heeft de Vader in Jezus, de Zoon des mensen, opzettelijk doen wonen, opdat deze ons recht zichtbaar en toegankelijk zou zijn. In Hem woont de kracht van een nieuw en heilig leven uit de dood, dat Hij door de verzoening van onze zonden heeft verworven. Dit leven is machtig om onze doodzieke zielen de gezondheid weer te geven en dat leven is voor ons, zondige, dode, verdoemde zondaren. O, versta toch wat die vrouw u toeroept; de zegen en de goedkeuring van Jezus is immers het zegel van de waarheid van haar woorden. In Jezus is leven, leven ook voor de ellendigste.

Wat een heerlijke voorstelling tevens van het ware geloof, als het middel om die volheid van Jezus deelachtig te worden. Deze vrouw weet, dat zij geen bijzonder werk moet doen, geen grote krachtinspanning heeft aan te wenden, dat zij niet, gelijk bij andere medicijnmeesters, eerst berekenen moet of zij wel in staat is om te kunnen bekostigen hetgeen geëist zal

worden. Neen, zij heeft Hem slechts aan te raken, dat wil zeggen: zij heeft zich slechts toe te eigenen wat haar bereid is; de genezing is er, zodra zij de hand uitstrekt om die te ontvangen. Bekommerde mens, u die zo lang reeds gezocht hebt u voor te bereiden en bekwaam te maken voor dat grote werk van het geloof. Laat deze zieke u van uw dwaling genezen. In Jezus is alles bereid, u hebt slechts uw hand uit te strekken. O, versta het toch! Hij staat gereed tot uw verlossing. Hij is ook u door de Vader gegeven, raak Hem slechts aan met de vaste overtuiging van het geloof:

*U hebt slechts uw hand uit te
strekken!*

Jezus is voor mij; met de eenvoudige gedachte: ik heb recht op Hem, in Hem is redding voor mij. Raak Hem aan, en zo waarachtig als Zijn naam Jezus is, zult gij gered worden. Het zal niet dadelijk door u gevoeld worden, maar houd aan, zeg van

dag tot dag: 'Indien ik slechts zijn klederen kan aanraken, zal ik behouden zijn'. Het zal u geschieden. En wat een heerlijke voorstelling bovendien bij deze zegen die Jezus aan het geloof wil geven. Dat de vrouw genezen wordt, is reeds veel, maar nog meer zegt dit: Jezus merkt haar op, die arme bevende vrouw die zich beschaamd wilde verbergen, toen men haar onder de schare zocht. Hij geeft haar de verzekering van Zijn welgevallen en Zijn gunst. Hij beveelt haar, Hem openlijk te belijden. Hij roemt haar geloof en maakt haar zo tot een voorbeeld en een zegen voor duizenden. U allen die naar de genezing van uw ziel verlangend uitziert, leert toch verstaan wat u bij Jezus wacht, wat u van Hem hopen mag. Niet alleen is er vergeving van uw zonden en redding van het verderf, waarin Hij u voor anderen tot zegen zal doen worden.

Geliefden, wat hebt u meer nodig dan om deze vrouw na te stamelen: 'Indien ik slechts Zijn klederen kan aanraken, zal ik behouden zijn'.

Derde dag

HET ZAAD VAN HET GELOOF

*'Het zaad is het Woord Gods'
(Luc. 8:11)*

Even eenvoudig als treffend wordt ons in de gelijkenis van de zaaier de werking van het Woord van God voorgesteld. Daar ligt de koude, dode aarde, die uit zichzelf óf niets óf doornen en distels voortbrengt. Zij heeft de macht niet om de mens het voedende koren te geven. Wanneer de landman echter koren hebben wil, dan neemt hij goed zaad en vertrouwt het aan de aarde toe, die tot nu toe niets dan onkruid had voortgebracht. De aarde neemt het op en bewaart het in de stille en donkere verborgenheid van haar schoot. Gekoesterd door de zonneschijn en bevochtigd door de dauw van de hemel, ontkiemt het daar en groeit het op: en de koude aarde wordt straks de moeder van een prachtig gewas. Het leven is niet in de aarde, maar in het zaad. En toch is de aarde even onmisbaar als het levende zaad, voordat de schone vruchten geoogst kunnen worden. Ofschoon het zaad het leven niet ontving van de aarde, kon toch zonder haar aandeel in dit werk, het zaad zijn vrucht niet geven. De aarde moest het zaad de bodem bieden waarin het wortel kon schieten; in haar boezem moest het stil bewaard blijven, tot het bereid was boven de grond te voorschijn te komen.

Heerlijk en leerrijk beeld van het nieuwe leven van genade. Gelijk het zaad heeft het Woord een Goddelijke levenskracht. Gelijk de aarde is het hart in zichzelf levenloos, uit zichzelf onvruchtbaar tot het goede. Gelijk het zaad in de aarde, zo wordt het Woord in het hart gestrooid en daaraan toevertrouwd, om daar slechts opgenomen en bewaard te worden. De levenskracht die God in het zaad gelegd heeft, is de waarborg dat de aarde, hoezeer uit zichzelf geheel onbekwaam iets anders dan onkruid voort te brengen, in een vruchtbaar veld veranderd zal worden. Zo zal het levend zaad van het Woord van God, hoe machteloos u zich ook gevoelt, in uw hart wortel schieten en opwaarts spruiten en vruchten voortbrengen. U hebt slechts, heilbegerige zondaar, te erkennen, dat u in elk Woord van God levenskracht wordt geschonken. Met dat vertrouwen moet u het in uw hart bewaren en de zekerheid van de vrucht hangt niet af van hetgeen u doen kunt, maar van Gods getrouwheid. Tracht slechts door het biddend overdenken en getrouw bewaren van Gods Woord, een plaats ervoor in uw hart te bereiden.

Klaag niet langer dat uw hart zo dor en vol onkruid is, maar versta liever

wat u elke dag ziet, namelijk dat door het bewaren van het zaad de dode aarde tot een vruchtbaar veld herschapen wordt. Het geloof is geen zaak die voorhanden is, voor u het woord hebt aangenomen. Neen, het leven is het Woord en daardoor wordt het geloof gewekt.

Intussen, vergeet niet dat er velerlei soorten zaad zijn en dat elke soort vrucht draagt naar zijn aard. Verlangt een kind van God bijvoorbeeld naar vertroosting in tegenspoed, dan kiest het een van de beloften van God aan Zijn volk, zaait dit in zijn hart en bewaart het; de gewenste vrucht is de vertroosting van God. Als bekommerde over uw zonden heeft u behoefte aan de beloften van Gods genade voor de goddelozen. Zoek zaad naar uw behoefte. 'Barmhartig en genadig is de Heere'. 'Hij vergeeft menigvuldig'. 'Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen'.

Christus is voor de goddelozen gestorven. Dat is het soort zaad dat u gebruiken moet. Al deze woorden zijn hemelse zaadkorrels, die kracht tot eeuwig leven bevatten. Een korrel is genoeg om — als het opschiet — vruchten van geloof, vrede en leven voort te brengen. Wordt een daarvan trouw in het hart bewaard, het kan niet anders of het geloof zal er uit geboren worden. In het zaad is leven. Het zaad van het Woord van God

*Zaad heeft tijd nodig om te
ontwikkelen..*

heeft een Goddelijke levenskracht. Neem dan het hemelse zaad, leg het in uw hart en bewaar het daar. Al voelt u niet dadelijk dat u gelooft, wil slechts vasthouden aan de gedachte: `Het is het levend Woord van

God'. God zal te Zijner tijd de wasdom geven. Het zaad heeft tijd nodig om te ontwikkelen. Het moet een tijd lang stil onder de aarde bewaard worden, maar is het goed zaad, dan komt het zeker eenmaal op. Blijf met het Woord van de belofte en genade dag aan dag in uw hart werkzaam. De waarachtige God en zijn levend Woord zijn de waarborgen dat het ook bij u zal zijn: 'Het geloof is uit het Woord van God'

Vierde dag

GELOOFSTAAL

*'Maar hij U is vergeving'
(Ps. 130:4)*

Zie hier een van de hemelse zaadkorrels die slechts in het hart moeten worden opgenomen en bewaard, om levend te worden en geloof, vrede en zegen voort te brengen. Laat ik u dit deze morgen mogen aanprijzen, bekommerde mens.

Het is zo'n eenvoudig Woord! Iedereen kan het verstaan. Iedereen weet wat het betekent wanneer een aardse vader zijn kind vergeeft. Hij verzekert dat hij zijn zonden niet meer gedenken zal, het bedreven kwaad niet toerekenen en niet straffen zal. Hij zal met het kind handelen alsof het geen kwaad gedaan heeft. Zo ook ziet de schuldige en in zichzelf veroordeelde mens tot God omhoog en zegt: 'Heere, bij U is vergeving. Mijn schuld is zwaar. Ik heb Uw geduchte straf verdiend, maar bij U is vergeving. Uit vrije genade heeft u beloofd de schuldige alles kwijt te schelden en hem zijn zonden niet toe te rekenen'. Dit is de eenvoudige en tevens de enige weg, waarlangs de vloekwaardige, die hieraan niets kan af- of toedoen, zalig kan worden. Geheel vrij en om niet, zonder de geringste verdienste van zijn zijde, ontvangt hij de Goddelijke vrijspraak van al zijn schuld.

Bij U Heer is vergeving, ook voor mij!

Is dit niet een heerlijk Woord? Moet niet ieder daarnaar verlangen? Voor een mens die met David in deze Psalm 'uit de diepte' heeft moeten roepen: 'Als Gij, Heere, de ongerechtigheden in gedachtenis houdt, wie zal bestaan?' — voor hem is het heerlijk tot God te kunnen opzien in de zekerheid dat God al zijn zonden wil uitdelgen en te niet doen.

Hoe zalig is het, uit de benauwdheid en uit de angst, waarin een mens zijn zware schuld en diepe ellende heeft gevoeld, tot God te kunnen opzien en te zeggen: 'Bij U is vergeving'. 'De Heere ziet mij aan in genade, Zijn toorn is van mij afgewend en Hij vertroost mij'. Wat een zalige vrede, wat een hemelse vreugde daalt dan in zijn hart! Het is heerlijk, bij elke overtuiging van zonde en ervaring van ellende, bij elke gedachte aan dood en oordeel te kunnen zeggen: 'Bij U is vergeving'. Wie zou dit niet begeren?

Het is ook een zeker Woord. Iedereen mag het geloven. De hele Bijbel verkondigt het. Jezus kwam van de hemel om het voor ons te verwerven en te bezegelen. Zijn bloed is het onderpand. Duizenden van de grootste

zondaren kunnen deze waarheid onderschrijven: 'Bij God is vergeving'. De ganse hemel bevestigt het als uit één mond. De eeuwigheid zal het doen weergalmen: 'Bij God is vergeving'. Het is zeker! De zekerheid daarvan hangt niet af van uw geloof. Of u het gelooft of niet, — of u het versmaadt of niet: 'Bij God is vergeving'. Zo waarachtig Hij God is, zo waarachtig is Hij een God van vergeving, een God die menigvuldig vergeeft. Zo zeker als u ervan bent dat Hij God is, zo zeker kunt u er van zijn dat er bij Hem vergeving is. Eer u gelooft, is deze waarheid er en u kunt u hierop gerust en veilig aan God overgeven. U zult het ondervinden, dat er bij God (zeker) vergeving is.

Het is verder een krachtig Woord. Iedereen kan daarvan de zegen ontvangen. Al hebt u nog geen geloof, neem dit Woord als een levend zaad op in uw hart, het zal geloof wekken. Al durft u God nog niet uw Vader te noemen, leg dit Woord in uw hart weg, geef het daar een plaats; denk er over na, spreek het uit voor uw God: 'Heere, bij U is vergeving'. Dit Woord is levend en krachtig, het zal de hoop in uw ziel doen rijzen. Het zal u nieuwe gedachten geven over God, het zal u vertrouwen en vrijmoedigheid voor Hem inboezemen. Ongemerkt zult u er toe komen te zeggen: 'Bij U is vergeving, ook voor mij'. Het zal ook vrees en liefde voor God in uw ziel opwekken. Het zal u aan Jezus verbinden, het zal u aanvuren om u geheel aan Hem toe te wijden. Klaag niet langer over uw zwakheid. Neem dit Woord aan, het is 'levend en krachtig'. Ga er gedurig mee op de knieën en al is het duizendmaal, gebruik het als de taal van uw hart tot God: 'Heere, bij U is vergeving'. Dit Woord zal krachtig werken en geloof en vrede en liefde zullen de vruchten zijn.

Geliefden, ik bied u dit Woord van God aan. God geeft u de vrijheid dit Woord te gebruiken. God gebiedt u zo over Hem te denken. Ja, uw hart zegt wel: 'Ik weet niet of er bij God vergeving is!' Maar laat deze verkeerde gedachte varen en geef plaats aan Goddelijke gedachten in uw ziel. Laat het bij u vaststaan: 'Bij God is vergeving', en spoedig zult u er aan kunnen toevoegen, 'ook voor mij'. Zo leert u zingen: 'Loof de Heer, mijn ziel! Die al uw ongerechtigheid vergeeft'.

Vijfde dag

HET BEGINSSEL VAN HET GELOOF

*'Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, die in de wereld komen zou'
(Joh. 11:27)*

De Heere had tot Martha gezegd: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven' (Joh. 11:25). Daarna legde Hij haar de vraag voor: 'Gelooft u dat?' Wat zou zij antwoorden? De gedachte dat haar broer opgewekt zou worden, was haar nog te hoog en te wonderlijk. En toch was zij zich ervan bewust, dat ze in Jezus geloofde en aan Hem en aan Zijn woord niet twijfelde. Wat zou zij antwoorden? Met kinderlijke eenvoud en oprechtheid zegt zij: 'Ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus'. Ik weet zelf echter nog niet recht, wat ik geloven moet van de opwekking van mijn broer. Het is mij, alsof ik het niet verstaan, niet vatten kan, maar dit weet ik, ik heb geloofd en geloof nog in U als de Zoon van de levende God. Aan U, Uw waarheid, Uw macht, Uw liefde twijfel ik niet.

*Leer de weg van Martha...
Spreek uit hetgeen u gelooft!*

Hoe leerzaam is het voorbeeld van Martha's geloof. Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat wanneer het Woord van de Heere tot iemand komt, met de belofte van vergeving en aanneming tot het kinschap

Gods en het eeuwige leven, er de vraag gedaan wordt: 'Gelooft u dat?' men dan moedeloos gaat zuchten en antwoordt: 'Ach nee, dit kan ik nog niet geloven' en men gaat zich dan veroordelen wegens zijn ongelovigheid (hetgeen toch niets baat), in plaats van te doen zoals Martha deed. Zij kon nog niet alles geloven, maar wat zij geloofde, dat sprak zij uit voor de Heere, zij geloofde in Hem als de Zoon van de levende God. Dit was het voornaamste en dit zou de bron worden voor meer geloof. Met hetgeen zij geloofde, was zij bezig in haar gebed; daardoor zou zij versterkt worden en vatbaar om steeds meer te kunnen aannemen.

Volgt u dat voorbeeld, kleingelovige! Als u gevraagd wordt: Gelooft u dat uw zonden vergeven zijn, dat u een kind van God bent, dat de eeuwige zaligheid de uwe is, dan aarzelt u wellicht 'Ja' te antwoorden. U ziet anderen die het wel zeggen kunnen. U leest in Gods Woord dat de Heere Zijn genade wil geven om het te kunnen zeggen. Maar u kunt het niet zeggen en u weet niet hoe u er ooit toe komen zult om het te durven zeggen. Leer de weg van Martha. Blijf daar niet neerzitten, klagend over

uw ongeloof maar ga tot Jezus met hetgeen u zeker gelooft. Dit weet u toch, dat al kunt u nog niet zeggen: Hij is mijn Zaligmaker, — uw ganse ziel gelooft, dat Hij van God gezonden is om een Zaligmaker te zijn en dat Hij dit voor anderen geworden is. Welnu, ga met deze belijdenis tot Jezus, stort die voor Hem uit in het gebed, beschouw en aanbid Hem als de Zaligmaker van de wereld. Spreek uit hetgeen u gelooft, daardoor zal het geloof in uw hart bevestigd en vermeerderd worden. Zeg: 'Heere Jezus, hoe ongelovig ik nog ben, dit geloof ik toch, dat U waarlijk de Zaligmaker bent vol van liefde en genade en machtig om te verlossen'. Vergeet uzelf en aanbid Jezus, al durft u nog niet te zeggen dat Hij de uwe is. Onder deze werkzaamheid zal uw geloof toenemen en straks zult u ongemerkt tot het vertrouwen komen, dat Hij ook de uwe is. Volhard slechts, laat deze dag en elke dag, zo lang u nog niet zeggen kunt 'Hij is de mijne en ik ben de Zijne', uw ziel zich bevinden in gedurige aanbidding: 'Ja Heere, dit geloof ik, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God'. Hij zal aan u spoedig dit ware Woord bevestigen: 'Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen, ga in tot het feest van uw Heer'. U zult spoedig leren geloven en dan zult u, evenals Martha, de heerlijkheid van God zien.

Zesde dag

DE GEEST VAN HET GELOOF

*'Maar nu wij dezelfde Geest des geloofs hebben, gelijk geschreven staat:
Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken, geloven ook wij'
(2 Kor. 4:13)*

Terwijl we honderdmaal in Gods Woord tot geloof worden vermaand of het geloof als een menselijk werk voorgesteld zien, wordt het slechts weinige malen uitdrukkelijk gezegd, dat het geloof het werk van de Geest is. Eveneens zou het soms, wanneer wij aandringen op het geloof als een werk waarin de mens zichzelf moet beijveren en waartoe hij getrouw en aanhoudend de middelen moet gebruiken, de schijn kunnen hebben, alsof wij vergaten, wie de Werkmeester van het geloof is. Dit is echter geenszins het geval. Wij geloven dat zij die hun afhankelijkheid van de Geest van het geloof het diepst voelen, ook het ijverigst zullen zijn in hun vermaningen tot de zondaar om te geloven. Wie het weet, dat er een Geest is waardoor het geloof werkt en gewekt wordt, die weet ook dat de mens moedig en hoopvol er naar streven mag het geloof te beoefenen.

Deze waarheid goed te begrijpen, is voor de bekommerde mens van groot belang. Wanneer hij wacht op de invloed van de Geest om tot het geloof geleid te worden, moet gij niet menen, dat die invloed op een kenbare, gevoelige wijze aan hen ontdekt zal worden. De beginselen van het leven zijn in het verborgene; de eerste werkingen van de Geest worden niet altijd aanstonds opgemerkt. Hij zal verder moeten voortwerken, al is hij zich nog onbewust ervan, dat de Geest in hem is. Hij zal blindelings en als het ware in eigen kracht, moeten gehoorzamen en er naar streven om te geloven; hij zal aan het Woord moeten vasthouden, in het vertrouwen dat de Geest door het Woord in hem zal werken en in de verwachting dat de Geest hem eerst later bekend zal worden als Degene die hem tot het geloof in staat heeft gesteld. Dit geloof zal hem dan het eerste zekere teken zijn, dat hij de Geest heeft. Deze Geest is immers de Geest van het geloof. Het geloof is Zijn uiterlijke verschijning; de gestalte waarin Hij zich openbaart, waaraan Hij gekend wordt. Het moet niet zijn: als ik eens de Geest heb, dan zal ik geloven; maar omgekeerd, wanneer ik geloof, dan weet ik daaruit, dat die Geest in Mij woont die het geloof in mij gewrocht heeft.

Op deze wijze zal aan het billijke verlangen van de mens voldaan worden, n.l. te mogen weten of hij de Geest van het geloof heeft. Hij wil weten of er iets meer in hem is dan enkel geloof; of de Goddelijke Schepper van

het nieuwe leven zelf in hem is. Naarmate de mens trouw is en zich onverdeeld overgeeft aan een leven door het geloof, zal de Geest met zijn geest die in geloof werkzaam was, tezamen getuigen. Immers het is volgens het Woord van God, dat wij nadat wij geloven, met de Geest verzegeld worden. Jezus zelf heeft van de Geest gezegd: 'Gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn' (Joh. 14:17). Door Zijn Goddelijke inwoning en kracht werkt Hij in de mens steeds meer geloof, en leidt hem in al de rijkdom van Gods beloften en geeft hun vrijmoedigheid om zich alles toe te eigenen. Zo vindt er steeds een krachtige, wederkerige werking plaats. Hoe meer de mens gelooft, des te duidelijker wordt de openbaring van de Geest en hoe meer de Geest in hem werkt, des te meer neemt hij toe in levend geloof en vertrouwen. Op zo'n wijze en niet langs een zelf uitgedachte, voorgestelde weg komt men tot de zalige ondervinding, de Geest van het geloof te hebben.

*De Geest wil het geloof zeker werken
in een ieder die begerig naar de
zaligheid uitziet.*

Heilzoekende mens, waarom gelooft u niet? De Geest van God is een Geest van geloof. Het is de Geest van God die u verontrust en de begeerte in u naar geloof heeft opgewekt. Het wordt u gegeven op het gebed. Laat deze gedachte u bemoedigen, dat de Geest het geloof zeker werken wil bij ieder die werkelijk begerig naar de zaligheid uitziet. In het begin bent u nog niet in staat Zijn werk te onderkennen. U bent aan Zijn wegen nog niet gewend. Zijn kentekenen zijn u nog vreemd; evenwel in het verborgene is Hij waarlijk nabij om u te helpen, indien u biddend en op Zijn invloed hopen uw werk doet. Als u zich oefent en strijdt in de gebeden en zo het verlangen om te geloven openbaar maakt, is Hij er die onwetend de ziel lokt en sterkt. Geloof dan, want de Geest zal u leren recht te geloven. Werk, want het is God die in u werkt.

En als u geloof hebt leren kennen als de Geest van het geloof, wees Hem dan toch trouw. Door Hem zal het bij u worden 'van geloof tot geloof, tot u met volle zekerheid getuigen kunt: 'Wij hebben dezelfde Geest des geloofs, daarom geloven wij'.

Zevende dag

BEKERING EN GELOOF

'Bekeert u en geloof het evangelie'
(Marc. 1:15)

Deze woorden waarmee de Heere Jezus Zijn prediking begon, bevatten de hoofdsom van de wil van God tot onze zaligheid. Bekeert u en geloof! Wat God samengevoegd heeft, dat scheidde de mens niet. Zonder bekering geen waarachtig geloof, zonder geloof geen ware bekering.

Zonder bekering geen waarachtig geloof. Het doel van God met de zending van Jezus Christus, het grootste doel waartoe de zaligheid van het geloof ons wordt geschonken is: het hart vrij te maken van zonde en het van haar heerschappij te verlossen. De ware begeerte naar zaligheid kan dus niet ontstaan in het hart dat zich niet van de zonde wil laten verlossen. Het geloof is de overgave van de ziel aan God, en dit is onmogelijk, zo lang men zich nog aan de zonde blijft overgeven. Het geloof is een ontvangen en aannemen van Gods genade en het is een

Bekeert u en geloof!

ongerijmdheid te denken, dat dit zou kunnen geschieden zonder gelijktijdig alles af te leggen wat met die genade van God onverenigbaar is.

Zonder geloof ook geen bekering. De bekering is niet alleen een zich afkeren van de zonde (dat zou eigengerechtigheid werken), maar ook een terugkeer tot God en dit geschiedt door het geloof. De bekering is niet het werk van eigen kracht, maar het toestemmen in en samenwerken met de raad Gods ter zaliging van zondaren in Zijn kracht; een zich toevertrouwen aan de verlossende genade van God en dit kan alleen door het geloof geschieden.

De bekering is niet een onmiddellijke overwinning van de zonde, maar een toevlucht nemen tot de Heere Jezus, de grote Overwinnaar van de zonde, met de bede, dat Hij de zonde van ons wegneemt. Dit kan niet anders geschieden dan door het geloof, hetwelk erkent, dat Hij getrouw is om de zonde te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. De kracht van de bekering ligt dus in het geloof; want hoe meer wij vertrouwen dat Jezus ons van de zonde vrijmaakt, des te sterker zijn wij om ons er van af te wenden. En aan de andere kant, het geloof ontleent weer zijn kracht aan de bekering, want hoe ernstiger het ons te doen is om van de zonde gered te worden, des te meer worden wij gedreven tot geloof. Bekeert u en geloof; wie deze beide betracht en vasthoudt, die zal zalig worden. En niet alleen aan het begin van de weg, maar tot het einde toe moeten deze

twee elkaar vergezellen.

Zodra het geloof eenzijdig wordt aangekweekt zonder toenemende nauwgezetheid in de aflegging ook van kleinere zonden, zonder heiliging van geheel ons hart en onze wandel, wordt dit slechts een werk van het verstand en van het gevoel. En zodra de bekering zich beijvert om te vorderen in de heiligmaking, zonder dagelijks het geloof levend te houden en te groeien in de beloften, de toezeggingen van Gods genade, te sneller zal zo'n bekering haar waarde verliezen.

Bekeert u en geloof! Hoor naar wat Jezus ons toeroept. Elke wens of poging naar bekering, elke gedachte aan de zonde die nog in u is en waarvan u bevrijd wilt worden, moet u zijn een roepstem tot het geloof in die Jezus die verhoogd is om bekering te schenken. Bestrijd elke zonde en doe daarvan afstand aan Zijn voeten met het geloofsoog op Hem gevestigd. Laat verder elke nieuwe opwekking tot geloof u versterken in de goede keuze om de zonde meer te bestrijden; totdat langzamerhand uw gehele ziel vervuld wordt met dat geloof waarvan geschreven staat: 'Dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft, namelijk ons geloof'. (Joh. 5 : 4). Zo zullen bekering en geloof later geheel één worden. Het verlangen van de mens naar Jezus zal afsterving van de zonde tot gevolg hebben en het licht van Zijn liefde door het geloof zal vanzelf de duisternis verdrijven. Dan zullen geloven en werken niet langer als in strijd met elkaar beschouwd worden; maar men zal ervaren, dat het voortdurend vernieuwd geloof de vreugde is van de heiligmaking, want men betracht die in Jezus' kracht — en de voortgezette bekering zal dan aan het geloof moed geven om te volharden, ervaring waarop het kan pleiten en een volle verzekering.

Waarom gelooft u niet? O, laat het niet zijn, omdat u zich niet bekeert, van de zonde geen afstand wilt doen! Laat u toch niet terughouden door de gedachte dat u zich eerst bekeren moet en dan later geloven zult. Neen! Laat beide, bekering en geloof tezamen gaan, dag aan dag.

Achtste dag

DE OOTMOED VAN HET GELOOF

*'Heere, ik ben niet waard, dat Gij onder mijn dak komt, maar spreek slechts een Woord en mijn knecht zal herstellen'
(Matth. 8:8)*

Het geloof dat uit deze woorden spreekt, was zo groot, dat de Heer zich daarover verwonderde en uitriep: 'Bij niemand in Israël heb Ik een zó groot geloof gevonden'. Het zal hen die verlangen tot geloof te komen, of die groter geloof begeren dan zij tot hiertoe hadden, van dienst kunnen zijn, het geloof van de hoofdman nauwkeuriger te beschouwen en de bodem te bespeuren waarin dat groot geloof zijn wortel heeft geschoten. Die bodem is — diepe ootmoed. Deze man die, hoewel een heiden, nochtans door de Joodse ouderlingen wordt geprezen, wiens geloof alles wat de Heer hiervan in Israël heeft gevonden overtreft, deze uitnemende man is de enige van wie wij gedurende Jezus' verblijf op aarde lezen, dat hij zich niet waardig achtte, dat de Heer bij hem in huis zou komen. Bewonderenswaardige ootmoed in zo'n geloofsheld! Wij leren daaruit de zo belangrijke les dat diepe ootmoed op het nauwst verbonden is aan een sterk geloof.

*Hoe dieper de ootmoed, des te meer
geloof*

Uit de ootmoed ontkiemt het geloof. Dan eerst, wanneer de mens ten volle erkent, dat hij niets heeft en hij zich ook laat welgevallen om gunst te ontvangen als een niets bezittende, onderwerpt hij zich aan

Gods vrije genade en neemt die gelovig aan. Onder erkenning van zijn nietigheid, durft hij God met zijn bedenkingen van onwaardigheid, met zijn begeerte om nog eerst het een of ander tot stand te brengen, niet tegenspreken. Indien het deze grote God behaagt aan de armsten en ellendigsten Zijn ontferming te betonen, dan gevoelt hij, dat hem niets beter past dan te zwijgen en Hem de bedoelingen van Zijn liefde te laten volbrengen. Hij weet toch, dat hij zo diep bedorven is, dat hij nimmer uit zichzelf en door zichzelf beter kan worden en daarom is juist zijn geloof het beste bewijs van zijn ootmoed, de erkenning van zijn volstrekte onbekwaamheid en van zijn hulpeloosheid; en juist daarom overtuigd dat hij nimmer uit zich zelf beter kan worden, onderwerpt hij zich aan Gods wil. Een geheel andere positie dan die van zo velen die menen dat het ootmoed is, als zij niet geloven. Alsof het ootmoed kon zijn, te wachten tot er iets in ons gevonden wordt dat ons voor de Heer aangenamer zou

kunnen maken dan wij nu zijn! Alsof het ootmoed kan zijn aan Gods bevel, n.l. aanstonds, dadelijk te geloven, geen gehoor te geven! Waarlijk niet! Even dwaas is ook de mening alsof het geloof later toch tot hoogmoed zou voeren. Neen! Het geloof, zoals het uit ootmoed voortkomt, zal wederkerig de ootmoed vermeerderen. Omdat de hoofdman door het geloof Jezus erkende als Machthebbende over de natuur, die door geen afstand verhinderd kon worden, de zieke door Zijn Woord te genezen, daarom voelde hij zich al te onwaardig Hem in zijn huis te ontvangen. En zo zal het altijd gaan. Hoe heerlijker de openbaringen en ervaringen van 's Heeren grootheid en goedheid zijn aan hem die geloof heeft, des te dieper zinkt hij neer in verbazing en aanbidding, dat zo'n grote God zich iets aan zulk een zondaar wil laten gelegen liggen en zich aan hem openbaren wil. En daarom, hoe dieper de ootmoed, des te meer geloof; en omgekeerd, hoe sterker geloof, des te dieper de ootmoed. Mocht de Heere ons deze waarheden leren verstaan, opdat wij er diep van overtuigd worden dat er geen sterker bewijs is voor de ootmoed en ook geen beter middel om die te bevorderen dan het geloof; en dat, hetzij wij ons diep verootmoedigd gevoelen of nog wensen tot diepere ootmoed te komen, het een zo wel als het ander ons tot geloof moet uitdrijven, omdat dit alleen door het geloof verkrijgbaar is.

En nu, waarom gelooft u niet? Meent u, dat u daarvoor te onwaardig bent? U durft het niet te zeggen. Hoe onwaardiger men zich voelt, des te meer reden en recht is er om te geloven. Of bent u nog te hoogmoedig? Ach, laat dit niet langer zo zijn. Kom toch tot de erkenning dat u in u zelf verloren en diep ellendig bent, dan zult u zien, dat er geen andere raad is, dan u door de Heer te laten helpen en u gelovig over te geven aan het Woord van Zijn genade.

Negende dag

HET ZOEKEN EN VINDEN VAN HET GELOOF

'Zoekt en gij zult vinden'
(Luc. 11:9)

Dit Woord is een belofte van Jezus en daarom wis en zeker. Zijn waarheid en trouw, zowel als Zijn liefde tot zondaren zijn er borg voor, dat iedereen die waarlijk zoekt, ook zeker vinden zal. Desniettemin zijn er zo velen die schijnbaar oprecht en ernstig zoeken en toch klagen, dat zij niet vinden. Hoe komt dit? Een voorname reden hiervan is onder andere, dat zij eigenlijk niet weten wat vinden is. Zij hebben over dat vinden een verkeerde gedachte, zodat zij wellicht reeds gevonden hebben en nochtans voortgaan met zoeken. Dat komt vooral omdat zij niet begrijpen, dat niet alleen zoeken en bidden, maar ook het vinden door het geloof moet geschieden.

Om een gelijkenis te gebruiken! Ik heb een grote schuld en moet naar de gevangenis, omdat ik die schuld niet kan betalen. Ik zoek naar een borg, maar kan die nergens vinden. Nu krijg ik een brief van een vriend, die van mijn ongelegenheid heeft gehoord en mij meldt dat hij mijn borg wil zijn en eerstdaags komen zal om mij te verlossen. Zou ik dan niet zeggen: 'Ik heb een borg gevonden?' En dit zeg ik niet anders dan door het geloof; want ik heb de man nog niet gesproken, ik heb het geld nog niet ontvangen en toch zeg ik, daar ik geloof heb in zijn schrijven en op zijn woord staat maak: 'Ik heb een borg gevonden'. Het zou kunnen gebeuren, dat onze ervaring met het geloof in strijd is. Wellicht word ik om mijn schuld naar de gevangenis gevoerd; wellicht zou ik, als ik in die narigheid daar rondzie, mijn ervaring willen uiten: 'Ik heb nog geen borg', maar het geloof zegt: 'Ik heb een borg gevonden; ik weet dat mijn vriend zeker komen zal. Ik heb slechts nog even te wachten, weldra verschijnt hij voor mijn verlossing'. Het ondervinden komt eerst later, na het vinden. Niet anders gaat het met het vinden van de Heere Jezus. De ontwaakte zondaar zoekt overal naar een borg om zijn schuld te voldoen, om zijn ziel te redden, maar hij vindt die nergens. Nu komt tot hem het Woord van God met de boodschap: 'Christus is een verzoening voor de zonde van de gehele wereld'. De mens heeft slechts dat antwoord aan te nemen en zie, hij heeft door het geloof de Redder gevonden. En hoe meer hij zich met dat Woord bezig houdt om ervan overtuigd te zijn dat de boodschap des heils ook voor hem is, des te meer wordt hij bevestigd in de

Iedereen die waarlijk zoekt, zal zeker vinden!

overtuiging: de Zaligmaker is er ook voor mij, God heeft het gezegd; totdat hij eindelijk leert roemen: 'Ik heb de Heiland gevonden'. Enkel en alleen door het geloof spreekt hij dit woord uit. Het kan zijn, dat zijn ondervinding nog in strijd is met deze belijdenis. Hij voelt zich vaak zeer zondig, onrein, afkerig van God, als in een duistere gevangenis en hij vraagt: 'Als het waar is, dat ik de Heiland gevonden heb, waarom is het dan zo met mij gesteld?' Maar hij herinnert zich, dat aan het vinden van de Verlosser, de ondervinding van de verlossing vooraf gaat. Hij troost zich met de gedachte dat de Heer door dat geloof geëerd wordt, dat Zijn Woord als waar vasthoudt en dat het te midden van die beproeving wordt voorbereid om daarna te genieten. Eerst het vinden en aannemen in en door het geloof, later volgt dan het ondervinden.

Zoekende mens, Jezus is te vinden!

Zoekende mens! Jezus is te vinden. Hij is niet ver van u, zodat u lang zou moeten zoeken. Neen, Hij is zeer nabij, want Hij zoekt u. Geloof dit slechts en bepaal u daarbij: Jezus zoekt mij en wil mij tot Zijn eigendom hebben. Laat het Woord van Gods genade uw hart vervullen, dan zult u spoedig in het geloof zeggen: 'Ik heb Hem gevonden, die mijn ziel begeert: Jezus de Zaligmaker van zondaars'.

Tiende dag

HET GODVERHEERLIJKENDE VAN HET GELOOF

*'Hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer'
(Rom. 4:20)*

Menigeen wordt de vraag gesteld door degenen die nog niet tot het geloof gekomen zijn en het geloof daarom nog niet verstaan, wat toch de reden mag zijn, dat het geloof bij de Heere zo hoog staat aangeschreven en waarom het geloof zulke grote dingen vermag. Het antwoord is zeer eenvoudig: het geloof geeft God de eer. Het verootmoedigt de zondaar in het stof als iemand die niets verdient of vermag en die zich daarom van de belofte en vrije ontferming afhankelijk moet stellen. Het verheerlijkt God in de erkenning van Zijn macht en liefde die verlossing schenken wil; in vertrouwen op Zijn Woord als zó vast en heerlijk, dat de zondaar, al heeft hij niets anders, zich daarop verlaten kan. Het geloof stelt God en de mens in de juiste betrekking tot elkaar, God op de troon van Zijn vrijmachtige genade, van wie alles komen moet en komen zal, de mens in zijn ellende en nietigheid, als die niets dan schuld en vloek heeft in zichzelf.

Bij de beoefening van andere deugden van het Christelijke leven, als ootmoed, liefde enz. is daar altijd iets dat in hem zelf gewerkt is, dat hij gevoelen kan als iets waarop de mens zou kunnen roemen. Het ware geloof daarentegen is de belijdenis van volslagen armoede en hulpeloosheid. Het zegt: Ik heb niets, ik kan ook niets; ik moet mij nu slechts stilhouden om te horen wat God spreekt, om te zien wat Hij doet, om te ontvangen wat Hij geven wil.

Het is een ware bedelaarsgestalte waardoor de mens zich in het stof neerbuigt. En toch kon geen engel in de hemel God zo veel eer geven als het geloof, wanneer het te midden van diepgevoelde duisternis en zonde en armoede nog op God vertrouwt en

*Hoevelen zijn er niet die zich
verbeelden dat zij door hun ongeloof
God de eer geven?*

van Hem de zekere vervulling verwacht van datgene wat Hij beloofd heeft. Helaas, hoe groot is de dwaasheid van het hart van de mens. Hoevelen zij er niet, die zich waarlijk verbeelden dat zij door hun ongeloof God de eer geven! Zij verbeelden zich, dat wanneer zij veel over zichzelf en hun ellende klagen en telkens betuigen, dat zij te onwaardig zijn om zich zulk een genade toe te eigenen, omdat zij zo'n diep besef hebben van de grootheid en de heiligheid Gods — zij verbeelden zich, dat dit tot eer van

God strekt. En het is Hem juist tot zo veel oneer. Alsof Hij niet genadig en machtig genoeg was om de onwaardigste, de allerellendigste te redden en niet getrouw genoeg om Zijn Woord te volbrengen. Neen, het geloof alleen geeft God de eer, want het stelt de Heilige Israëls geen perken. Het heeft meer een vraag: Wat heeft God gezegd? En als men dit weet, dan vraagt men verder niet naar mogelijkheid, waardigheid of iets anders; Gods Woord is voor de mens genoeg. Gelijk Abraham, geeft hij Gode de eer door sterk te zijn in het geloof.

Lieve lezer. Het is een gruwelijke zonde God van Zijn eer te beroven. Door ongelovig te zijn, maakt u zich daaraan schuldig. Gelijk God zich in het Evangelie heerlijker heeft geopenbaard dan in de wet, zo is de zonde van ongeloof aan de belofte veel vreselijker dan die van ongehoorzaamheid aan de geboden.

Daarom bid ik u, geloof wat God zegt. Vraag niet wie u bent of wat u hebt, maar of er iets is wat God u heden beveelt te geloven, of er enige belofte is waarmee Hij

*Christus is voor de goddelozen
gestorven!*

de goddeloze tegemoet komt. Hier is er één: 'Christus is voor de goddelozen gestorven'. Neem dat Woord aan, bewaar het in uw hart, overdenk het en geloof het en rust niet, voordat het als een onwrikbare waarheid bij u vaststaat zoals bij God: 'Christus is voor de goddelozen gestorven'. Ja, geef heden nog de Heer de eer die Hem toekomt, als de genadige, almachtige, getrouwe Verlosser. Verlaat u op Zijn Woord. Word versterkt in het geloof en verheerlijk zo Hem, die te prijzen is in eeuwigheid.

Bekommerde lezer! Ik vraag het u in de naam van God, waarom gelooft u niet? Het is het enige wat u doen kunt, het enige wat God verlangt. Daarom: Geloof, geloof alleen.

Elfde dag

DE EENVOUD VAN HET GELOOF

*'Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart'
(Rom. 10:8)*

De rechtvaardigheid die uit het geloof is, spreekt aldus: 'Zeg niet in uw hart: Wie zal ten hemel opklimmen? Namelijk om Christus te doen afdalen; of, wie zal in de afgrond nederdalen? Namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen. Maar wat zegt u? 'Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart, namelijk het Woord des geloofs dat wij prediken'. Aldus beschrijft Paulus de eenvoud van het geloof en de zaligheid die daardoor wordt verkregen. Niet in de hoogte daarboven, niet in de diepte beneden, niet veraf of met grote moeite moet zij gezocht worden, want nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Namelijk, indien u eenvoudig met uw mond de Heere Jezus belijdt en met uw hart gelooft, zult u zalig worden.

O, dat men op deze woorden van God acht zou willen geven en leerde verstaan, dat het waarheid is wat God zegt: 'Hoor naar Mij, gij trotsen van hart, die ver van gerechtigheid zijt! Ik breng mijn gerechtigheid nabij, zij is niet ver'. Wij zijn ver van God en toch moeten wij geen lange weg afleggen om God te zoeken. Wij zijn daartoe te machteloos en te blind. Uit goddelijke ontferming brengt Hij Zijn heil tot ons en wel zeer dichtbij. Niet in de hoogte en evenmin in de diepte, maar in ons eigen binnenste openbaart Hij Zijn heil. In uw mond en in uw hart geeft Hij het; want in de prediking van het Woord van geloof woont Christus en komt Hij tot ons. En toch willen zovelen het nog altijd in de verte gaan zoeken, alsof het niet dichtbij was. Hoe zuchten zij bij de gedachte aan de Hoogheid en de Heiligheid van God en aan de onmogelijkheid daarheen op te klimmen om zich vandaar een Heiland te halen. Hoe mismoedig spreken zij over de Heere Jezus Christus, als was Hij een dode die slechts gestorven is om hun zonden en alsof Hij nu niet leeft om hen zalig te maken. Ach neen, dat was de rechtvaardigheid die uit de wet was, welke voorschreef, dat de mens iets moest doen, eer hij leven kon. Maar de boodschap van het Evangelie is: 'Neemt met zachtmoedigheid het in u geplante Woord aan, dat uw zielen kan behouden'. Machteloos en ellendig is de mens; hij moet slechts stil zijn en ontvangen; God brengt het dichtbij. Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. U klaagt, dat het nog niet in uw hart is. U vreest het slechts in uw mond te nemen, maar merk dan op, hoe genadig God is. Hij wil de belijdenis van uw mond maken tot een weg en middel om te komen tot het geloof met uw hart. Hoe vaak

leren wij onze kleine kinderen niet woorden uit te spreken die zij nog niet volkomen verstaan, in het vertrouwen dat de gedachten en inhouden daarin uitgedrukt, zich langzamerhand in hun harten zullen afdrukken. Hoe vaak zien wij, dat ijdele of zondige woorden, die in het eerst onbedachtzaam worden uitgesproken, straks in het hart van de spreker wortel schieten en vrucht dragen. En wat merken wij op? Dat de ziel, bij voorbeeld de woorden 'Uw wil geschiede!', waarmee het hart nog niet volkomen instemt, toch weer en steeds weer uitspreekt, om onder het uitspreken daarvan het onwillig en tegenstrevend hart tot onderwerping te buigen. Laat ons met de zaligheid, die door het geloof is, niet anders handelen. Neem het Woord in uw mond, ootmoedig en ernstig. Als u zich door de Heer uw God de woorden van Zijn genade hoort toespreken, zeg ze Hem na. Geef niet toe aan de ongelovigheid van uw hart. Bestrijd en bedwing die door u met de mond aan de Heer te verbinden; de instemming met uw hart zal op deze wijze gewonnen worden. Ja, doe het heden, door gedurig te bedenken en te herhalen, wat de Heere God u thans gezegd heeft: 'Nabij u is het Woord'. Belijd met de mond met de biddende begeerte dat dit het geloof van uw hart wordt, dat Jezus uw Heer is. Gods Geest zal met het Woord meewerken en u zult ook met het hart kunnen geloven. Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart.

*Geef niet toe aan de ongelovigheid
van uw hart!*

Twaalfde dag

DE OPRECHTHEID VAN HET GELOOF

'Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp'
(Marc. 9:24)

Gods Woord hecht grote waarde aan oprechtheid. Billijk is daarom de begeerte van velen die met ernst de Heer zoeken, om oprecht in hun geloof te zijn. Zij vrezen voor onoprechtheid en daartoe hebben zij ook gegronde redenen, omdat het getuigenis van het Woord van God ook overeenstemt met de ervaring: 'Arglistig is het hart, boven alles, verderfelijker is het, wie zal het kennen?'

Menigmaal dwaalt men echter zeer, zowel in de opvatting van datgene waarin de ware oprechtheid bestaat, als de wijze waardoor zij verkregen en bevorderd wordt. Wat het eerste aangaat; velen menen dat de ware oprechtheid bestaat in het duidelijk bewustzijn dat zij zich met een vast geloof en een vurige liefde volkomen aan de Heere hebben overgegeven. En dit is toch niet wat Gods Woord met oprechtheid bedoelt. Neen, oprechtheid is, dat men zich aan de Heere voorstelt, zoals men is, niet beter noch slechter. Onoprecht is de man die zich anders voordoet dan hij waarlijk is of denkt. Daarom is de bovenstaande tekst, die de vader van het bezeten kind uitsprak, zo'n heerlijk voorbeeld van oprechtheid. Hij wenst te geloven, maar hij voelde dat het ongeloof nog zeer sterk in hem was. Wat nu te doen? Hij stelt zich voor aan de Heere zoals hij is. Hij weet dat het zijn begeerte is Jezus te vertrouwen, maar hij weet niet of er in zijn hart niet veel meer ongeloof dan geloof is. Wat zal hij doen? Zuchten over het ongeloof, dat nog in hem is of wachten tot hij zich eerst ervan bewust is, dat hij goed en volkomen gelooft? Neen, niets van dit alles, want hiermee is hij niet geholpen. Zoals hij is, gaat hij tot Jezus en met kinderlijke eenvoud en oprechtheid stort hij zijn hart voor Hem uit: 'Heere, ik geloof, maar er is in mij nog zoveel ongeloof, komt U mijn ongeloof te hulp!'

Hieruit leren wij verder, wat het enige middel is om van de onoprechtheid verlost te worden. De man voelde dat er nog iets in hem was dat niet geloven wilde, maar hij gaat er mee naar Jezus. Hij maakt het aan Hem bekend in de verwachting, dat de Heiland zich over zijn ongeloof ontfermen zal en hem daarvan verlossen zal. Hoe geheel anders is het gedrag van vele zoekende zielen. Zij zitten jaren achtereen over onoprechtheid te klagen en zoeken naar oprechtheid, maar vorderen niet in het minst. Vraag hun maar of het niet zo is; of zij wel iets vorderen; of

zij niet in hun ellende vergaan! Ach, zij weten niet en luisteren ook niet, als hun gezegd wordt, dat dit de aanvankelijke oprechtheid is, als wij ons aan Jezus voorstellen zoals wij zijn, met al ons ongeloof, en dat dit de enige weg tot genezing is, dat wij met het kleine beginsel van het goede, al is het maar de begeerte om te geloven, en met al onze dubbelhartigheid, wereldgezindheid en ongeloof, ons schuldbelijdend tot de Heiland begeven. Ja, ons ongeloof openhartig aan Jezus klagen, dat is de ware oprechtheid.

Arm mens, die reeds zo lang uit vrees voor onoprecht te zijn, van de Heere weggebleven is en daardoor de Heer en uzelf heeft bedroefd! Wees toch niet langer tegen uzelf. Al meent u dat er van de honderd procent er negenennegentig zijn die van uw ongeloof getuigen en slechts één procent dat van de zwakke begeerte om te geloven getuigenis geeft, ga

*Aan Jezus' voeten is de enige plaats
waar u kunt overwinnen*

daarmee tot Jezus, — dat is oprecht. Houd aan door elke dag uw hart zo voor de Heere uit te storten. Belijd en bestrijd al de in u resterende onoprechtheid en ongelovigheid aan Jezus' voeten: daar is de enige plaats waar u kunt overwinnen.

Zeg dan: 'Heere! Ik geloof, ik wil geloven, ik doe het zo goed als ik kan. Ik geloof ten minste, dat U, Jezus de Helper van de ellendigen bent, kom mijn ongeloof te hulp!' Wie zo dagelijks bidt en strijdt, zal spoedig de overwinning behalen en de zegen ontvangen. Wie daarentegen zo niet bidt, die kan er zeker van zijn, dat er, zo lang hij van Jezus weg blijft, geen grotere oprechtheid zal komen. Neen, oprechtheid is uitstorting van het hart voor de Heer en dit alles wordt verkregen in de omgang met Hem en Zijn vriendelijke genade.

Dertiende dag

DE BOETVAARDIGHEID VAN HET GELOOF

*'Heere, ga uit van mij, want ik ben. een zondig mens'
(Luc. 5:8)*

De Heiland had aan Petrus Zijn heerlijkheid ontdekt en diens geloofsgehoorzaamheid: 'Op Uw Woord zal ik de netten uitzetten' wonderbaar gezegend. Tevens had Hij zich bekend gemaakt als de machtige Gebieder over de natuur en de zegenende Vriend van de Zijnen. Van dit alles was de vrucht en het resultaat dat Petrus zich voor de Heere nederwierp met de bede: 'Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens'. De heerlijkheid des Heeren scheen hem zo helder toe en zijn eigen zonde werd hem zo duidelijk, dat hij van schrik en verbazing deze woorden uitriep. Een duidelijk bewijs dat het ware geloof de vrucht is van diepere verootmoediging en kennis van zonde en tevens van oprechte en innige boetvaardigheid.

En deze les is van groot belang voor velen die op de weg van het geloof zijn. Zij menen dat zij niet geloven mogen, omdat zij nog niet diep overtuigd van zonde zijn. Zij merken echter niet op, dat Gods Woord niet bepaald heeft, hoe diep men de zonde moet voelen, eer men tot Jezus komen mag; dat Hij geen maat gesteld heeft; de allereerste behoefte reeds moet ons tot Hem brengen. Zij verstaan niet, hoe hun wegblijven van Jezus juist het middel is om het schuldgevoel minder te doen worden en daarentegen, wat bovenal van belang is, hoe het aanvankelijk geloof het middel kan worden om het schuldgevoel te vermeerderen. Immers hoe dichterbij het licht, des te zichtbaarder wordt de onreinheid; hoe nader bij de Heilige, des te klaarder het gevoel van onwaardigheid, hoe meer gezegend met genade, des te dieper de overtuiging van zonde.

Zoals het met Petrus ging, zo gaat het nog met alle gelovigen: de uren van de heerlijkste openbaring van Jezus' genade en liefde zijn tijden van de diepste beschaming. En die tijden komen meestal niet in het begin, maar bij verdere vordering op de levensweg voor. Men denkt hierbij weer aan Petrus. Zijn algehele zondekennis doet hij bijna drie jaren later op, bij zijn verloochening van de Heer nadat hij reeds lang te voren had gesproken: 'Wij hebben geloofd en erkend dat Gij zijt de Heilige God'.

*Christus heeft geen maat van
zondebesef gesteld om tot Hem te
komen!*

Denk aan een Jakob, hoe de Heer te Bethel met hem het verbond van zijn genade oprichtte, doch pas twintig jaren later hem tot de rechte erkenning van zijn zonde bracht, n.l. in de benauwdheid van de nachtelijke worsteling, waarin de Heer als een tegenpartij hem tegenkwam om de oude natuur en de macht van het vlees te breken. Denk aan David en de heerlijke ervaringen van Gods hulp en vriendelijkheid, die hij reeds als jongeling beleefd had achter de schapen en in zijn ontmoeting met Goliath; eerst later werd hij op de lijdensweg gevoerd tot ontdekking van zijn zonde. En zo zijn er nog velen bij wie het duidelijk blijkt, dat de Heer de zielen eerst tot het geloof en juist later door het geloof tot de volle erkenning van zonde en tot waarachtige boetvaardigheid brengt.

Moge daarom degene die verlangt steeds meer en meer ootmoedig en schuldig in eigen oog voor God te zijn, het verstaan en gevoelen dat twijfel en ongeloof hem hierin niet behulpzaam, maar veel meer hinderlijk zullen zijn en dat het geloof daarentegen de weg is om dit alles te verkrijgen. Laat de ziel die twijfelt of zij wel geloof heeft of hebben mag, zolang het gevoel van onwaardigheid en schuld het haar zo donker en benauwd maakt in haar binnenste, bedenken, dat het geloof niet anders dan in deze armoede bloeien kan en dat zij daardoor tot haar Heer moet worden uitgedreven. Voorts mag de mens die gelooft niet vergeten, dat het een der onmisbare vruchten en bewijzen van de oprechtheid van zijn geloof moet zijn, dat hij zich steeds bij toeneming verfoeit en klein wordt in eigen ogen, volgens het Woord des Heeren tot. Zijn volk: 'Ik zal Mijn verbond met u oprichten, opdat u zich schaamt wanneer Ik voor u verzoening doe voor alles wat gij gedaan hebt, luidt het Woord van de Heere Heere'.

Waarom gelooft u niet? Toch niet omdat u wachten wilt op meer boetvaardigheid of verbrijzeling van hart? Maar dit laatste is immers ook een vrucht van het geloof! Neen, geloof heden nog in de genade van Hem die tot u komt. Al wat ontbreekt, moet u daartoe opwekken. Bij Hem ontvangt u alles, wat u tevergeefs elders gaat zoeken.

Veertiende dag

DE VREZE VAN HET GELOOF

*'Door het geloof heeft Noach, eerbiedig de ark toebereid'
(Hebr. 11:7)*

Er zijn velen die menen, dat Gods Woord, wanneer daar staat: 'Welzalig is de man die de Heere vreest', (Ps. 112:1) dit als een gezindheid aanprijst die in strijd is met de rust en de verzekerdheid die door het geloof ons deel wordt. Zij beschouwen dan hun ongeloof als een soort deugd. Zij vrezen die grote en Heilige God. Zij vrezen hun eigen zwakheid en

*Gij die de Heere vreest, vertrouwt op
de Heere*

ontrouw en durven niet geloven. Deze beschouwing is echter geheel in strijd met Gods Woord, want dit leert ons, dat vrees en vertrouwen met elkaar gepaard gaan.

'Mogen velen het zien en vrezen, en op de Heere vertrouwen' (Ps. 40:4). 'Gij die de Heere vreest, vertrouwt op de Heere' (Ps. 115:11). 'Zie des Heeren oog is op hen die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen' (Ps. 33:18). Vrees en vertrouwen gaan met elkaar gepaard. De ene gezindheid vermeerdert de andere.

Duidelijk wordt ons dit voorgesteld in de geschiedenis van Noach. Nadat hij een godsspraak ontvangen had over iets dat nog niet gezien werd, is hij bevreesd geworden en heeft hij de ark toebereid. Die vrees was eensdeels de vrucht van zijn geloof, maar tevens ook een drijfveer om zijn geloof actief bezig te doen zijn in het bouwen van de ark. Hij geloofde in de aankondiging van de zondvloed en vreesde; vreesde voor het verderf dat zijn medemensen zou overkomen, en voor de Heilige God door wie dit oordeel beschikt zou worden. Hij vreesde en daarom hield hij zich vast aan het geloof in de belofte van de ark en arbeidde daaraan als aan het enige middel tot behoud. Vrees en vertrouwen waren bij hem onafscheidelijk van elkaar en beide onmisbaar. Bekommerde mens, u vreest de Heere, u vreest Zijn heiligheid en Zijn oordelen en u zegt dat het uit ontzag voor Hem is, dat u niet durft geloven. U zegt te onwaardig te zijn om u tegenover zo'n heilig en vreselijk God het recht toe te eigenen, dat u zich Zijn kind noemt, dat met vrijmoedigheid tot Hem mag spreken. Och, wist u slechts hoezeer u dwaalt! Er is niets wat de Heer zozeer tot oneer en ongenoegen strekt als ongeloof in Zijn Woord: n.l. dat Hij zich over volmaakt onwaardigen ontfermt. Er is niets waarin God zo zeer Zijn eer stelt, als in Zijn vrije genade en ontferming over goddelozen; en u tast Hem in het allereerste aan, als u hieraan twijfelt of Zijn genade

wel voor u is en Zijn grootheid en trouw dus nog bij u aan bedenkingen onderhevig is. Als u de Heere vreest, vrees dan Hem bovenal door uw ongelooft af te leggen.

Maar neen, u zegt dat het niet aan de Heere, maar aan uzelf ligt dat u twijfelt. U vreest voor uw ontrouw en onoprechtheid. Doch gevoelt u dat niet, dat juist deze vrees voor uzelf de sterkste drang moet zijn om u tot de Heer te wenden en u aan Hem toe te vertrouwen? Zoek toch niet langer iets in uzelf, want als u wacht tot u in uzelf niet meer vreest, dan zult u nimmer tot Hem komen. God vraagt u immers niet om Hem een gelofte van getrouwheid te geven, waarop Hij staat kan maken? Neen! Hij doet u een belofte van trouw, waarop u zich verlaten kunt. En om voor uw ontrouw te vrezen, moet u op Gods getrouwheid uw vertrouwen stellen. Hierin toch ligt de heerlijkheid van de vrije genade, dat de zondaar die zichzelf niet vertrouwen kan, die gevoelt dat hij nog in alles tekort komt, — zoals bijvoorbeeld in geloof, in ootmoed, in ernst, in oprechtheid, — dat zo'n mens zich als een geheel ellendige aan de Heere mag overgeven in geloof aan Zijn Woord, dat Hij zo iemand zeker aanneemt en bewaren zal. Hij die voor zichzelf vreest, moet op de Heere vertrouwen, dit is de enige raad. Hij heeft niets waarop hij hopen kan, dan de belofte van Gods ontferming. Elke gedachte aan vrees moet een nieuwe drijfveer tot vertrouwen zijn. Zo zal hij leren niet meer te vrezen, volgens het woord van de Psalmist: 'Welzalig de man, die de Heere vreest, zijn hart is standvastig, hij vreest niet' (Ps. 112:1-8). En hij zal ondervinden, dat de vreze des Heeren door zijn vertrouwen de bron wordt, niet van angst, maar van vreugde en toenemende kracht, naar dat andere woord: 'Zij wandelde (n.l. de gemeente) in de vreze des Heeren, en zij nam in aantal toe door de bijstand van de Heilige Geest' (Hand. 9:31).

Vijftiende dag

DE ZEKERHEID VAN HET GELOOF

Maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, doch hij werd versterkt in zijn geloof en gaf Gode eer, in die volle zekerheid, dat Hij bij machte was hetgeen Hij beloofd had ook te volbrengen' (Rom. 4:20-21)

Abraham heeft niet getwijfeld. Heerlijk getuigenis om ons tot jaloersheid te verwekken en zo tot navolging van zijn voorbeeld. De Heilige Schrift geeft ons dan ook te kermen wat de kracht was waardoor hij het ongeloof overwon en alle twijfel tot zwijgen bracht. Het geheim bestond eenvoudig in de overtuiging: Wat God beloofd heeft, is Hij ook bij machte te doen. Daarom was Abraham verzekerd en zodra bedenkingen en twijfel wilden opkomen dacht hij: God is machtig te doen hetgeen beloofd is. Daarom staat er vermeld: 'Maar zonder te verflauwen in het geloof, heeft hij opgemerkt, dat zijn eigen lichaam verstorven was, maar aan de belofte Gods heeft hij niet getwijfeld door ongeloof, maar hij werd versterkt in zijn geloof — voor het aangezicht van die God in Wien hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept' (Rom. 4:19-17). Bij elke twijfel: 'hoe kunnen deze dingen geschieden;'

—————
*God is bij machte te doen hetgeen Hij
beloofd heeft*
—————

was zijn antwoord eenvoudig: 'Wat God beloofd heeft, is Hij ook bij machte te doen. Voor de Heer is niets te wonderlijk. Het is niet mijn zaak te zorgen of te zeggen, hoe Gods Woord volbracht moet

worden; de Heer zal het voorzien'.

Mijn lezer, u klaagt over de macht van uw twijfel en dat u die niet overwinnen kunt. Kom, leer van Abraham hoe u dit kunt doen. Daartoe is eerst nodig dat u bedenkt en verstaat welke beloften de Heer u gegeven heeft. Heeft de Heer voor u geen beloften gegeven, dan kan het niet uw plicht zijn te geloven. Maar zo zeker als het Woord zegt: 'Geloof!' zo zeker is er ook een belofte die u geloven moet. Om uit de duizenden beloften die in het Woord voorhanden zijn, slechts deze ene te noemen: 'De Zoon des mensen is gekomen om zalig te maken, dat verloren was.' God geeft u die genaderijke belofte en gebiedt u die van ganser harte te geloven. Hij wil dat u dit als waarheid zal aannemen, dat Zijn Zoon gekomen is voor al wat verloren is, ook voor u. Hij wil dat u geloven zult, dat Zijn Zoon u zoekt en liefheeft en u zalig maken wil. God wil dat u

deze gedachte in uw binnenste overpeinst en aankweekt, totdat uw ganse ziel ervan verzekerd is: Jezus zoekt mij, verlorene; er is ook voor mij genade. Zodra u dit gelooft, begint de Heiland tot u te komen. Verstaat u dit eerste, weet u dat er ook voor u een belofte is, dan is het ten tweede voor u nodig, niet op uzelf te zien om te weten of er hoop is, of het gebeuren kan wat u verwacht. Gelijk Abraham geen geloof heeft gehecht aan zijn reeds verstorven lichaam, zo moet ook u uw dode ziel niet in aanmerking nemen. Al voelt u zich dood, onmachtig, onoprecht, zondig, al ontbreekt het u aan boetvaardigheid, ernst en al het andere dat er bij u zijn moet, doe gelijk Abraham: geloof in God die de doden

Geloof!

levend maakt en de dingen die niet zijn tot aanzijn roept. Doe zoals Abraham en werp elke twijfel van u met de gedachte: 'Wat God beloofd heeft, is Hij ook bij machte te doen'. Houd u met deze stellige waarheid bezig: Jezus is gekomen om het verlorene zalig te maken en geen zondaar is zo hopeloos verloren, dat Jezus hem niet zou kunnen vinden, hem niet zou kunnen zalig maken.

Nog eens, het komt slechts op deze twee dingen aan: weten of deze belofte ook voor u, verloren zondaar, is en zo ja, u dan vasthouden aan dat eenvoudige: Wat God beloofd heeft, is Hij ook bij machte te doen'. 'Heere, ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp. Ik wil u niet langer onteren door twijfel. Gij zoekt en maakt zalig wat verloren is. Heer help mij, ik geloof!'

Zestiende dag

DE KRACHT VAN HET GELOOF

*'Door het geloof heeft ook Sara kracht ontvangen, daar zij Hem, die het beloofd had, betrouwbaar achtte'
(Hebr. 11:11)*

Ziedaar weer een Bijbelwoord dat zo eenvoudig en verstaanbaar uitlegt wat het geloof is. 'Zij heeft Hem getrouw geacht, die het beloofd had'. Er was een tijd geweest dat Sara twijfelde, want zij lette op haar gevorderde leeftijd en dit zei haar, dat zij geen moeder meer zou kunnen worden. Echter werd zij door de herhaalde beloften van de Heer gedrongen te zien op Hem die de belofte had gegeven; en lettend op Zijn Goddelijke trouw, kon het niet anders of zij moest geloven. De enige grond waarop haar geloofsverwachting steunen kon, was deze: 'Want Hij die beloofd heeft, is getrouw' (Hebr. 10:23).

Dezelfde weg moet gevolgd worden door de Christen die wenst van zijn twijfel verlost te worden en tot de zalige ervaringen van het geloofsleven gebracht wil worden. Men moet leren afzien van redeneringen met het verstand, van deze en soortgelijke vragen: Hoe kunnen deze dingen geschieden? Waarbij zal ik dat weten? van berekeningen of onze wijsheid en kracht wel toereikend zijn om ons te brengen, waar wij zijn moeten en men moet zich tevreden stellen met deze éne overtuiging: 'Hij die beloofd heeft, is getrouw'. Het enige wat men te vragen heeft, is dit: Zijn er ook beloften voor mij? En als nu Gods Woord ons antwoordt: 'Dit is een getrouw Woord en alle aanneming waard, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden, onder welke ik een eerste plaats inneem', dan bestaat hierin het geloof, dat wij ons voor de Heer neerleggen en verwachten, dat Hij het aan ons zal doen. 'Hij die beloofd heeft, is getrouw'.

O, indien bekommerde zielen zich toch meer bezig wilden houden met de overpeinzing van Gods trouw, hoe zou daardoor het ongeloof beschaamd worden! Zodra de gedachten zich in u vermenigvuldigen en u bevreesd bent voor uzelf en uw eigen werk, zet u dan in stilte neer en overdenk en aanbid de beloften van uw God, die trouw is, totdat uw hele hart daarvan vervuld wordt en u de vreugde daarvan geniet. Ga in Gods Woord al die heerlijke en duidelijke verzekeringen na, dat de Onveranderlijke zelf Zijn raad zal volbrengen en dat Hij slechts verlangt, dat men stil is en dit opmerkt en verwacht. Vraag raad bij de gelovigen van het Oude en het Nieuwe Verbond, denk na over hun wegen en leidingen en eenstemmig

zullen zij u zeggen, dat hun sterkte en vreugde bestond in de trouw van God. O, gewen u er toch elke dag aan, bij elke belofte van God die u leest, bij elke bede die u opzendt om te mogen ontvangen hetgeen de Heer u heeft toegezegd, bij elke vrees die in u opkomt of u wel het aangeboden heil zult deelachtig worden, gewen u er toch aan om het oog vast te vestigen op dat Woord en uw gehele hart daarvan te vervullen: 'Hij die het beloofd heeft, is getrouw'. En vergeet bovenal niet, zelfs dan niet, wanneer u alles uzelf nog niet kunt toe-eigenen, God te loven en te danken voor Zijn trouw. Prijs en aanbid Hem als de Getrouwe, die aanbidding zal u bevestigen in het geloof. En niet alleen moet u uw hoop daarop stellen, terwijl u de eerste stappen op de weg van bekering zet, terwijl u zoekt naar vergeving en aanneming, maar vooral ook bij de strijd om hierin bevestigd te worden tot het einde toe en onstraffelijk te zijn in de dag van onze Heere Jezus. Met het oog daarop toch zegt Paulus: 'God is getrouw, door wie gij zijt geroepen tot gemeenschap niet Zijn Zoon' (1 Cor. 1:9). Zoals hij ook in dat heerlijk Woord over de heiligmaking in 1 Thessalonicenzen 5:23-24 zegt: 'God heilige u geheel en al!' (wat zo weinig geloof vindt) dadelijk voegt, 'Hij, die u roept is getrouw, Hij zal het ook doen'.

Door dit geloof en door dit getrouw achten van en letten op de trouw van haar God heeft Sara kracht ontvangen om te baren. Dit geloof is er ver van, dat het tot hoogmoed en onverschilligheid zou leiden, het zal veel eerder de rechte werkzaamheid bevorderen. Het leert de mens innerlijk ernstig op God te wachten, opdat Hij hem zou wijzen wat Hij doen moet en zo krijgt hij door eigen ervaring de diepe betekenis van dat Woord te verstaan: 'Het is God die in u werkt' (Fil. 2:13). Gelovend in Zijn trouw die zich ook over hem ontfermen wil, schept Hij moed om in gemeenschap met Hem te werken. `Door het geloof heeft zij kracht ontvangen, daar zij Hem, die het beloofd had, betrouwbaar achtte.'

Zeventiende dag

KINDERLIJK GELOOF

*'Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in Zijn Naam geloven'
(Joh. 1 :12)*

Het aannemen van de Heere Jezus wordt hier hetzelfde genoemd als het geloven in Zijn Naam. Men neemt Hem aan, zodra men en doordat men in Zijn Naam gelooft. Zijn Naam is immers Jezus, Zaligmaker. Zodra een mens dit gelooft en Hem waarlijk erkent als Degene die vast en zeker de zondaar zalig maakt; zodra een mens niet alleen denkt: Hij kan het doen, maar: Hij wil het ook doen en Hem dus beschouwt als een, ook voor hem van God gegeven Heiland, wiens naam 'Jezus' volkomen uitdrukt wat Hij is, zodra de zondaar dit doet, neemt hij Hem aan. Hij erkent Hem in de genoegzaamheid van Zijn genade en eigent Hem zich toe door het geloof dat zegt: 'Hij is ook voor mij'. Hij neemt Hem aan als een gave, hem van God geschonken, hem voorgesteld en aangeboden om door hem toegeëigend te worden. Hij neemt Hem aan

*Neem Jezus aan, Hij wordt u
aangeboden als jouw Zaligmaker*

als de enige en volkomen Zaligmaker. Hij erkent, dat er in hemzelf niets goeds is of ooit wezen zal; hij ziet veel ontrouw en afdwaling; hij voelt zich geheel machteloos, maar hij vertrouwt zich toe aan Jezus als zijn Zaligmaker, die heel het werk aanvaard heeft en die van dag tot dag dat werk wil voortzetten en volbrengen in de leiding, bewaring en heiliging van zijn ziel. En naarmate hij meer in de Naam gelooft en de volle waarheid, de diepe betekenis en de onuitputtelijke kracht van die Naam beseft, naar die mate neemt hij Jezus volkomen aan in al de rijkdom van Zijn vele zegeningen en hij ondervindt, hoe waar het is: Jezus maakt zalig: Hij geeft macht om een kind van God te worden, macht om door de Geest te zeggen: 'Abba, Vader'!, macht om met heel de gezindheid van een kind: vrijmoedigheid, eerbied, liefde en gehoorzaamheid, zich in Gods Vaderliefde te verblijden.

Zoekt u naar zaligheid? 0, neem dan Jezus aan. Hij wordt u van God aangeboden als de Zaligmaker. Ontvang Hem als een gave van Goddelijke liefde. Erken Hem als waarlijk ook voor u gegeven. Geloof dat Zijn Naam de volle waarheid behelst, dat het werk een zondaar zalig te maken, Hem wel is toevertrouwd. Neem Hem aan in dat geloof, gepaard aan de eenvoudige overgave van uzelf, hoe dood en ellendig u ook bent. Geef u

geheel over in Zijn handen en wees ervan verzekerd, dat u niet bedrogen zult uitkomen. Geef geen voedsel aan de twijfel. In de Naam van God vraag ik u, zo het u er oprecht om te doen is zalig te worden: gelooft u in de Naam Jezus of gelooft u daar niet in? Geloof u in die Naam Jezus, een Naam door de waarachtige God aan Zijn Zoon gegeven, opdat ook u uw hoop daarop zou bouwen? Zondaar, geloof toch, dat die Naam Jezus goddelijke waarheid is. Kom en zeg: Ja, Hij is een Zaligmaker voor verlorenen. Sluit Hem niet langer uit, maar ontvang Hem in uw hart, door Zijn Woord eenvoudig te geloven. 'Ik ben Jezus'. Begin daarmee, houd daaraan vast, ga daarmee voort, geloof altijd weer opnieuw in die Naam Jezus. Neem Hem aan en Hij zal u macht geven om een kind van God te worden. Hoor nog eens wat God u toeroept: 'Doch allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij — duizenden op aarde en in de hemel kunnen het bevestigen — macht gegeven om kinderen Gods te warden, hun die in Zijn naam geloven.'

Achttiende dag

DE OVERGAVE VAN HET GELOOF

*'En zij gaven zich aan de Heere'
(2 Cor. 8:5)*

In het Woord van Zijn belofte, door de genadewerking van Zijn Geest, geeft de Heere zich aan ons; door het geloof nemen wij Hem aan en weten wij, dat Hij van ons is. Dit geloof, als de uitdaging van onze ziel aan Jezus om Hem te vinden, is tevens een overgave aan Hem. Wij kunnen immers de Heiland en Zijn genade niet ontvangen, als wij niet tevens ons aan Hem overgeven om door zijn Zaligheid bezielde en ervan vervuld te worden. En zoals het geloof weet, dat de Heer van ons is, omdat Zijn Woord ons zegt, dat Hij zich aan ons geeft, zo weet het geloof ook, dat Hij ons aanneemt als de Zijnen, omdat Zijn Woord ons dat verzekert.

Het geloof heeft dus twee kanten: de aanneming in het geloof van de Heere Jezus met al wat Hij geeft en de geloofsovergave van de ziel aan de Heer met al wat zij heeft. Het ene kan niet plaats vinden zonder het andere. Ik neem Jezus aan als mijn Koning, om over mij te heersen als mijn Zaligmaker, om mij van zonde te bevrijden. Hij kan Zijn werk aan mij niet volbrengen, indien ik mij niet aan Hem overgeef. Het vertrouwen op Jezus is dus tevens een zich toevertrouwen aan Hem.

————— Ziehier weer de eenvoud van het geloof. Wilt u weten
Geef u over aan Jezus! wat u moet doen? Het antwoord is: Geef u over aan
de Heere Jezus.

————— Geef u aan de Heere Jezus over zoals u bent. U moet u aan Hem geven, niet als een offer dat Hem waardig is, of als iemand die reeds Zijn vriend is en op wie Hij met welgevallen kan neerzien. Ineen, u moet u aan Hem overgeven als een dode die Hij moet levend maken, als een vijand met wie Hij zich verzoenen moet en die Hij vergiffenis moet schenken, als een zondaar die Hij moet zalig maken. De veelheid van uw zonden, het bederf dat u in u voelt woelen, de onoprechtheid zelfs van uw komen tot Hem is geen reden waarom u zich niet aan Hem zou durven overgeven. Neen, deze dingen zijn juist de bewijzen dat u een Zaligmaker nodig hebt; deze dingen zijn tevens de kentekenen die Gods Woord geeft van degenen voor wie Jezus gekomen is. O zondaar, geef u aan Jezus over zoals u bent! Geeft u zich aan Hem over, geheel en volkomen. Houd niets terug van wat het uwe is. Denk niet, dat Hij een deel van het werk moet doen en u de rest. Neen, legt u zich geheel voor Zijn rekening neer.

Al voelt u nog niet de kracht om van alle zonden afstand te doen, al voelt u dat uw hart nog aan het een en ander vast zit en daaraan wil blijven vasthouden, doe van dit alles belijdenis aan Hem. Ook door de belijdenis van zonden geven wij ons aan Hem over. Versta het, dat Hij, hoe meer u zich aan Hem overgeeft, ook te meer Zijn werk volkomen aan u en in u kan volbrengen. Denk aan Zijn algehele overgave voor u en aan u. Denk aan het recht van Zijn liefde op u en aan de volmaakte zaligheid waarmee Hij u vervullen wil en laat uw overgave aan Hem volkomen en onverdeeld zijn! En vooral, geeft u zich aan Hem over in het geloof. U hebt zich wellicht vroeger aan Hem gegeven, maar het bracht u geen vrede, want u wist niet of die overgave door Hem werd aangenomen. U begeerde een teken uit de hemel, een goddelijke ingeving in uw hart om te durven zeggen dat Hij u had aangenomen. Dit was verkeerd. Hij heeft gezegd: 'Wie tot Mij komt, zal ik geenszins uitwerpen'. God heeft gesproken: 'Bekeert u en ik zal u aannemen'. Als u zich aan Jezus overgeeft, dan moet u dit geloven, aan dit Woord moet u genoeg hebben. U moet daarop staan, omdat God de waarheid spreekt. Hoe ellendig u ook bent, hoe gebrekkig uw overgave ook is. Zij moet een overgave van geloof zijn, waardoor u erkent, dat Hij u aanneemt, omdat Hij het heeft gezegd. Al vindt u het moeilijk dit zo dadelijk te geloven, al schijnt het u te veel gewaagd voor zo'n onwaardige zondaar, als u zich aan de Heer overgeeft, is het toch uw plicht te geloven, dat Hij u aanneemt. Stel u niet boven God. Zeg niet: Ik heb het mijne gedaan, maar ik weet niet of de Heere het zijne zal doen. Neem! Denk aan Zijn Woord. Zeg tot de Heer dat het op grond van Zijn belofte is, dat u zich overgeeft. Wees actief dag aan dag met de trouw van Gods belofte en u zult langzamerhand komen tot de zalige zekerheid: 'Hij neemt mij aan'. Ja, daarna kunt u zelfs zeggen: 'Hij heeft mij aangenomen'.

Negentiende dag

DE LEERSCHOOL VAN HET GELOOF

'O, vrouw, groot is uw geloof, u geschiede gelijk gij wenst!'
(Marc. 15 : 28)

Een groot geloof! Allen zullen erkennen dat er niets op aarde zo begeerlijk is. Velen zullen ernaar wensen en daarom bidden en toch zijn er nog maar weinigen die er toe komen. En waarom? Een belangrijke reden is deze: Zij willen de weg die erheen leidt, niet bewandelen en zij zijn bevreesd voor de school waar dit geloof geleerd wordt. Of zij hebben geheel verkeerde voorstellingen over de wijze en het middel om dat groot geloof te verkrijgen. Zij menen dat het een gave is, die opeens wordt geschonken en wanneer dan de Heer hun bede gaat verhoren en hen tot geloof wil opleiden, maar langs een andere weg dan zij verwacht hadden, dan denken zij, dat Hij niet naar hen omziet. Welnu, u allen die naar meer geloof verlangt, leert van de Kananese vrouw, hoe de Heere u er toe brengen zal.

Wanneer de Heer een mens wil opleiden tot groot geloof, laat Hij zijn gebeden vaak onverhoord.

Allereerst zal Hij u beproeven. De Kananese vrouw had een door de duivel bezeten dochter. Welk een beproeving was dat voor haar moederhart! Zo zendt de Heer Zijn kinderen nog allerlei beproevingen toe van zeer verschillende aard. De een treft de beproeving in het lichaam, de ander in het gezin, bij nog anderen in de innerlijke kwelling van de ziel en bij nog meerderen in de verborgen strijd met de zonde. Maar beproeving moet er zijn, want zo lang het vlees in alles zijn genoeg heeft, zal de ziel zich niet geheel en al en met kracht aan de Heer vastklemmen, Door de nood wordt zij uitgedreven om al haar heil in de Heer te zoeken en zich op Hem te verlaten. Gezegend is de weg van de beproeving! Een krachtig middel van God om de mens het geloof te leren. Hoe menig een beschouwt dat middel als een teken van Gods toorn en afkeer, in plaats van zich daardoor ootmoedig tot de Heer te laten leiden. Verder, wanneer de Heer een mens wil opleiden tot groot geloof, laat Hij zijn gebeden vaak onverhoord. Zo was het met de Kananese. Hij antwoordde haar in het eerst niet een woord en toen Hij antwoordde, was dit nog ongunstiger dan zijn zwijgen. Dit is meestal de weg. Volgde het antwoord dadelijk, hoe zou de mens met de Heer zelf kennis maken? Zijn

gaven zouden hem zo bezig houden, dat hij aan Hemzelf zou voorbijzien. Hij moet op de proef gesteld worden of hij ook zonder antwoord op zijn Heer en Zijn beloften blijft staat maken, of Hij en Zijn Woord hem genoeg zijn, en of hij zelfs, wanneer Zijn Woord tegen hem schijnt te zijn, aan Zijn liefde niet zal twijfelen, maar zich daarop blijft verlaten. Zo'n groot geloof dat, bij schijnbare afwijzing, aan de Heer blijft vasthouden en dat Hem daarom boven alles aangenaam is, wordt alleen geleerd en beoefend in de strijd met het onverhoord, maar volhardend gebed.

Nog eens! De mens die tot dat groot geloof zal komen, moet eerst vernederd worden. Wat een hard woord voor die arme heidense vrouw: 'Het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen'. Maar zij laat het zich welgevallen en gebruikt het als haar sterkste wapen. Zij overwint de Heer met Zijn eigen wapens en maakt zijn

*Doch....
Ook de honden eten
van de kruimels*

tegenwerping tot haar pleitrede: 'Zelfs een hond eet van de kruimels onder de tafel'. Doet u ook zo. Wanneer in het volgen van de Heer uw zonden u ontdekt worden, uw onwaardigheid u wordt voorgehouden en het Woord u doet voelen dat u een goddeloze en vervloekte bent, antwoordt dan altijd met die vrouw: 'Ja Heere, ik ben zo ellendig en al

wat mijn hart van de zonde zegt is waar, doch, — doch ook de honden eten van de kruimels' — en bij zo'n Heer als Hij, is er zelfs voor de ellendigsten overvloedige genade. Hoe dieper de wortel, hoe sterker de boom; hoe dieper de vernedering en de ootmoed, hoe krachtiger het geloof wordt, want dan steunt het niet (ten dele) op zichzelf maar geheel op de Heer.

Ziedaar, Jezus' leerschool voor het geloof. Laat het u niet verdrieten als de lessen soms zwaar zijn. Hij heeft het u van te voren gezegd. Houdt u slechts aan deze regel vast: Als mijn ziel in beproeving wordt gebracht, als mijn gebed onbeantwoord blijft, als mijn zonde en mijn onwaardigheid mij duidelijker worden en mij dieper neerdrukken, ik zal het alles beschouwen als de weg, waarlangs de liefdevolle Jezus mij tot dat geloofsleven wil voeren waarin Hij zulk een welbehagen heeft. En als ik ooit mismoedig word, dan lees ik maar weer de geschiedenis van de Kananese en ik word gesterkt door de heerlijke overwinning en beloning van haar geloofsstrijd. Hoe moeilijker de school, des te heerlijker de uitkomst. 'Het geschiede gelijk gij wenst'.

*Hoe moeilijker de
school, des te heerlijker
de uitkomst!*

Twintigste dag

HET WOORD VAN HET GELOOF

*'Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door
het Woord van Christus'
(Rom. 10:17)*

Ziehier het eenvoudige antwoord op de vraag: hoe het geloof in de ziel ontstaat. De Geest, de Werkmeester van het geloof, gebruikt daartoe een middel en dit middel is — het Woord. Het kan ook niet anders. De Geest werkt niet buiten de vermogens van de mens om, maar door middel daarvan. Zijn bovennatuurlijke kracht maakt gebruik van de natuurlijke gaven die de mens na de zonde zijn overgebleven en vernieuwt en heiligt die. Door begeerte op te wekken, buigt Hij zijn wil; door het beminnelijke van Jezus voor te stellen, werkt Hij op de genegenheid van het hart; en zo ook, wanneer Hij het geloof werkt, doet Hij dit door de waarheid voor te stellen om daardoor het vertrouwen te doen ontwaken.

*Hoe kom ik tot geloof
in Jezus?*

Ik veronderstel dat mijn lezer een ontwaakte is, die reeds begerig naar verlossing uitziet, die verlangt van zijn zonde bevrijd te worden en die vraagt: hoe kom ik toch tot het geloof in Jezus? Het antwoord is: door het Woord. Maar vraagt u: wat moet ik met het Woord doen? Ik antwoord: doe er eenvoudig mee wat u doen zou met een aardse boodschap die u in het eerst niet kunt geloven. Veronderstel: U wordt de boodschap gebracht dat u een rijke erfenis ten deel gevallen is. U had dit niet verwacht en kunt het niet geloven dat zo'n groot geluk, zo'n rijkdom u te beurt gevallen is. Wat zou u doen? U zou uzelf afvragen of de boodschapper geloofwaardig is. Indien u daarvan zeker was, zou u hem vragen, het u nog eens en nog eens weer te zeggen, om u alle zekerheid te geven dat u de bedoelde persoon bent; of als hij het testament zelf had meegebracht, dan zou u het herhaaldelijk willen lezen. En zo zou u door de verklaring en bevestiging van zijn boodschap eindelijk overtuigd worden en geloven. Wat is dit anders dan: het geloof is door het Woord? Niet anders is het in de Goddelijke zaken.

Als de boodschap tot u komt: Jezus is een Zaligmaker van zondaren, ook voor u, vraag dan of u Hem die dit zegt geloven mag. Ja, want Hij is de waarachtige God! Vraag, of er geen misverstand bestaan kan. Of u toch wel de bedoelde persoon bent? Ja, want de boodschap is tot elke zondaar gericht. Maar dan wordt het ook uw roeping om naar die boodschap

ernstig te luisteren en herhaaldelijk, ja onophoudelijk (want de zaak is van belang) te vragen: zal ik geloven of niet geloven?

En hoe eenvoudiger u het Woord opvat, de boodschap van God leest en herleest, de ene belofte na de andere overweegt, waarin God het bevestigt dat de Zaligmaker voor elke zondaar is, des te eerder zult u zich gedrongen en genoodzaakt voelen te zeggen: het is waar: God zegt het, ik moet het alles geloven.

Hou toch op met te vragen wat uw hart gevoelt!

Arme zondaar! Hou toch op met te vragen wat uw hart gevoelt, hou op met in uzelf de grond van het geloof te zoeken. Hoor naar het Woord: 'Jezus is de Zaligmaker van zondaren.'. Luister eens en nog eens weer: God zegt het, het moet waar zijn. En hou daaraan vast, hoe ellendig en donker het in u ook is. Vraag slechts dag aan dag: 'Wat zegt het Woord?' Ontvang en draag dat Woord in uw hart en u zult spoedig ondervinden: 'Door het Woord - is het geloof'.

En wel ver daarvan dat dit u zou doen denken, dat het geloof een werk uit eigen kracht is, zult u veel meer erkennen, hoe de Geest door het Woord werken wil. Uw gebruik maken van het Woord geeft u reden, geeft u recht om op Zijn hulp te hopen. U zult ondervinden, hoe weinig het geloof slechts redenering van het verstand is, maar tevens hoe trouw God is om door het gebruik van middelen Zijn genade te schenken, en de ziel die Zijn Woord eert, met Zijn zegen te bekronen.

*Vraag u alleen maar af:
"Wat zegt het Woord?"*

Eenentwintigste dag

DANKZEGGING GEPAARD MET GELOOF

*'Bevestigd wordend in het geloof, — overvloeiende
in dankzegging'
(Kol. 2:7)*

Het denkbeeld, hier door de apostel uitgesproken, is, dat het geloof, waar het actief is en toeneemt, met dankzegging gepaard moet gaan. Evenzo staat geschreven in Psalm 106:12: 'Toen geloofden zij Zijn woorden, zij zongen Zijn lof. En gelijk het geloof opwekt tot dankzegging, evenzo heeft de dankzegging een terugwerkende kracht, zij versterkt namelijk weer het geloof. Geloof en dankzegging behoren bij elkaar en helpen elkaar. Hoe

meer ik geloof, des te meer zal ik danken; hoe meer ik dank, des te meer zal ik geloven. Gebrek aan geloof is de oorzaak dat men zo weinig dankt, en wederkerig gemis aan dankzegging verhindert en verzwakt het geloof. Dit laatste is iets waarop te

*Hoe meer ik geloof, des
te meer zal ik danken...*

weinig wordt gelet en waardoor menigeen grote schade lijdt. Laten wij er een ogenblik over nadenken.

De reden waarom de dankzegging deze uitwerking heeft, dat zij het geloof vermeerdert, is duidelijk. Het geloof bezit Zijn grootste kracht daarin, dat de mens zichzelf geheel vergeet, volkomen op God ziet en naar Hem hoort en geheel naar Hem uitgaat. Evenzeer ligt het in de aard van de dankzegging, dat de mens daarin zich geheel met God moet bezig houden, met het beschouwen van Zijn goedheid, het overdenken van Zijn wegen, het uitspreken van Zijn wonderen. Hoe meer nu het hart hierin werkzaam is en met de gedachte aan dit alles vervuld is, des te sterker zal de overtuiging gevestigd en geworteld worden, dat de Heer waarlijk een God is op wien men zich kan verlaten. Het kan niet anders of het danken, de opzettelijke vermelding van Zijn almacht, liefde en trouw, zal de mens vervullen met de zalige zekerheid, dat hij het op Hem kan laten aankomen. Wie maar één woord van Zijn God heeft om daarop te bouwen, die heeft genoeg. In die dankzegging zal zijn begeerte naar God opgewekt worden, zijn moed versterkt, zijn verbondenheid aan Hem te inniger worden. De schande van zijn ongeloof zal hem duidelijk worden als misdaad tegen deze God. De bedenkingen van het ongeloof, veroorzaakt door het gevoel van onwaardigheid, van gebrek aan liefde, van onoprechtheid, van zwakheid en door de onzekerheid of hij wel trouw zal blijven, worden alle vernietigd door hetgeen de dankende ziel heeft

uitgesproken, namelijk dat Gods ontfermende en almachtige liefde groter is dan al de macht van de zonde en van Satan. Zo kan het niet anders of de dankzegging zal het geloof vermeerderen.

Vandaar dat woord: 'Bevestigd wordend in het geloof, overvloeiende in dankzegging'.

En nu wil ik u vragen, u die zegt, dat u naar vermeerdering van uw geloof verlangt, doet u dit door God veel te danken? Bent u nog onbekeerd, dank Hem dat u nog niet in de hel bent. O, wat een wonder is het toch, dat Hij u in Zijn lankmoedigheid nog draagt en spaart! Dank Hem daarvoor. Dank Hem, dat Hij Jezus, Zijn eigen Zoon, voor zondaars heeft gegeven. Ja, al kunt u nog niet zeggen, dat Hij de uwe is, val op uw knieën en dank God voor Zijn onuitsprekelijke gave aan deze zondige wereld, ook aan u. Dank Hem voor Zijn genadebelofte, ook voor u. Al hebt u nog niets of weinig voor uzelf ontvangen, zwijg toch niet, maar aanbid Hem en spreek over Zijn wonderbare ontferming. Laat dit voor u uw dagelijks werk zijn. Houd u daarmee opzettelijk bezig. Laat uw ziel aanhoudend daarop zien en overdenk wie God is, wat Hij gedaan heeft, wat Hij beloofd heeft te zullen doen; hoe genadig, getrouw en machtig Hij is om te verlossen; en tracht dit, hoe gebrekkig ook, op de knieën voor Hem uit te spreken. Dank Hem bij elke belijdenis van uw bittere ellende, dat Hij God is, spreek het uit voor Hem, dat Hij groot en goed is. Die dankzegging zal uw ziel u leren, dat u op God gerust vertrouwen mag, En gedurende geheel de strijd van uw geloof zult u dikwijls moeten zeggen, dat wanneer alles rondom u stikdonker is en was, als u maar gedankt had voor datgene wat God voor een zondaar is en zijn wil, dat dan de hoop in uw ziel weer herleefde. Wat u ooit ook ontzinkt, dit blijft u altijd over, een God om te prijzen. Nooit was het zo ellendig met u gesteld, dat u niets meer had om voor te danken. Beproof slechts deze raad bij al wat duister, zwaar en onbegrijpelijk voor u is; begin maar te loven, het zal spoedig een geloven worden. Loven en geloven zijn één.

Tweëntwintigste dag

DE ERGERNIS VAN HET GELOOF

*'Elisa zond een bode tot hem met de opdracht: Ga heen en baad u, zevenmaal in de Jordaan'
(2 Kon.5 :10)*

De geschiedenis van de genezing van Naäman heeft te allen tijde gediend als een treffende voorstelling van de weg van het geloof met al het verootmoedigende, zelfs aanstotelijke die deze weg heeft voor het natuurlijk hart, waarvan Naäman zelf zo'n duidelijk beeld is.

Het antwoord van Naäman, toen hij de boodschap van de profeet ontving, is geheel naar de aard van onze natuur, die zo graag iets zien of vernemen wil van uiterlijke plechtigheden. 'Zie, ik dacht bij mijzelf: hij zal zeker naar buiten komen en daar gaan staan en de naam van de Heere, zijn God, aanroepen'. Hoe volkomen stemt hiermee de gezindheid van de heil- zoekende overeen, die een of andere gevoelige, aanschouwelijke, indrukmakende openbaring van 's Heeren kracht wil hebben; en die zich, wanneer een dienaar met de eenvoudige boodschap van het geloof wordt gezonden, teleurgesteld afkeert, alsof dit geen antwoord op zijn gebed was,

*Onze natuur wil graag
iets zien van uiterlijke
plechtigheden*

En dan die inhoud van de boodschap: zich in de Jordaan wassen! Als water het doen moest, waren dan de rivieren van Damaskus niet groter dan de Jordaan en haar wateren niet beter dan al de wateren van Israël? Hij wist niet, dat het niet het water was, maar de kracht van God waardoor hij genezen moest worden. Evenzo kan de heilzoekende niet begrijpen, waarom juist het geloof het middel moet zijn waardoor hij gereinigd wordt. Zijn daar niet de wateren van een innig en diep berouw, of de stromen van oprechte ootmoed, of de trouw van een innige liefde?

*Waarom moet juist
geloof het middel zijn
voor reiniging?*

Waarom moet dan juist het geloof boven dit alles genoemd worden? Hoe velen stellen dan ook de zoëven genoemde dingen boven het eenvoudig geloof! Alsof God niet juist het zwakke en verachte en hetgeen niets is had uitverkoren en het geloof had aangewezen als de weg waarop de mens als een nietsvermogende, alles uit vrije ontferming moest ontvangen.

Maar bovenal zou dat zevenmaal zich wassen hem tot een aanstoot zijn, had hij zich niet reeds aan de gehoorzaamheid van het geloof leren

onderwerpen? Indien de wateren goed waren, waarom was eenmaal niet genoeg? Had de genezing niet de vijfde of de zesde maal plaats, waarom zou zij juist na de zevende keer volgen? Deze redenering scheen in haar goed recht zich dit af te vragen. Het geloof kon die vragen niet beantwoorden, maar het gehoorzaamde toch: 'Naar het woord van de man van God'. Dit is voor ons een veel betekenende wenk. Dit leert ons, hoe het geloof volhoudt, al ziet het nog niet het minste teken van verandering of genezing. Het herinnert ons, hoe noodzakelijk het is, iedere geloofsdaad steeds te herhalen en vast te houden aan het Woord van. God, tot Hij de zegen schenkt.

Drieëntwintigste dag

DE VASTHEID VAN HET GELOOF

'Het geloof nu is de zekerheid'

(Hebr. 11:1)

Velen menen dat geloof een zeer onzekere zaak is, niet zo zeker bijvoorbeeld als het gezicht of het gehoor. Zij schijnen te denken dat het geloof een soort verbeelding of inbeelding is, waardoor men moeite moet doen om het bij zichzelf vast te stellen, dat men zalig zal worden. Deze verkeerde beschouwing heeft tot gevolg dat men het dikwijls beproeft,

*Zij verstaan niet wat
geloof is!*

maar er geen rust bij vindt, of er wellicht toe overgaat, geloofsverzekering als waan, zelfbedrog en vermetelheid te beschouwen. Zij verstaan niet wat geloof is.

De zendbrief aan de Hebreëen had het dezen kunnen leren. Daar wordt het geloof voorgesteld als de hoogste zekerheid, als een vaste grond waarop men kan bouwen en zich veilig verlaten kan. In het geloof is niets dat wankelt of bewogen kan worden. Het geloof is een vaste grond en wel om deze eenvoudige reden: omdat het zich verlaat op datgene wat vaster staat dan rotsen of bergen, het Woord van God. Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Gods Woord blijft in eeuwigheid. En daarom heeft de mens die tot rust en vrede, tot vastheid en zekerheid wenst te komen, slechts te vragen: wat heeft God gezegd? Is er iets dat God mij bevolen heeft te geloven? Zo ja, dan is het mijn roeping om dit te weten te komen en aan te nemen als het Woord van de waarachtige God, dat wis en zeker is.

En wat moet dan elke zondaar geloven? Eenvoudig dit: dat Jezus Christus ook aan hem van God gegeven is als een Zaligmaker. 'Dit is een getrouw Woord en alle aanneming waard, dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden'. Dit Woord geldt elke zondaar zonder onderscheid, zelfs de voornaamsten. Laat de heilzoekende zondaar dit vasthouden, daarmee actief bezig zijn, van zichzelf afzien en zich bij die gedachte zo lang bepalen, tot zijn hart ervan vervuld wordt en hij het beuigt: Jezus is gekomen om zondaars, zelfs mij, zalig te maken. Jezus is daartoe van God gegeven ook aan mij, niet omdat ik reeds bekeerd ben, neen, maar omdat ik een goddeloze ben. En of ik het geloof of niet, het is en blijft waarheid: Christus wordt door God ook mij aangeboden. Eer ik het geloof is het waarheid. Deze waarheid hangt dus niet af van iets dat

nog in mij gebeuren moet, maar het is veel meer hierin gegrond, dat God het gezegd heeft. Ik heb nu niets te doen dan naar het Woord van God te horen en het in mijn ziel op te nemen, totdat het ook bij mij vaststaat: dit moet waarheid zijn, Christus is een Zaligmaker ook voor mij, want God heeft het gezegd! Elke twijfel: bent u al bekeerd? bent u het waard? bent u wel oprecht? breng ik tot stilzwijgen door het eenvoudige antwoord: wie en wat ik ben, laat ik voor wat het is. Christus is voor de zondaar, is ook voor mij. En naarmate ik er mij dag aan dag aan gewen om slechts te vragen: ben ik er zeker van, dat God dit gezegd heeft, zal ik ondervinden dat het geloof een vaste grond is. Daarop kan ik niet wankelen, maar word ik geleid tot het steeds duidelijker inzicht dat het geloof niets anders is dan een aannemen, een zich verlaten op het Woord van de Waarachtige. Daarom kan het niet anders zijn of: 'Het geloof is een zekerheid'.

*Het geloof is een
verlaten op Gods
Woord*

En nu, waarom gelooft u niet? O, het geloof is geen inbeelding dat ook u een uitverkorene bent, maar een zich neerleggen op het Woord van de Heer als op een onwankelbare rotssteen; 'God heeft de wereld lief gehad, Christus is voor de goddelozen gestorven'. En nu komt Hij u vragen, — ik bid u, zie toch toe, dat u Hem antwoord geeft! — Ik zeg u de waarheid, waarom gelooft u niet?

Vierentwintigste dag

DE RECHTVAARDIGMAKING DOOR HET GELOOF

*'Want wij zijn van oordeel, dat de mens door geloof gerechtvaardigd wordt, zonder werken der wet'
(Rom. 3:28)*

De Heer heeft ons twee wegen geopenbaard die ons tot Hem en tot de zaligheid kunnen leiden. Langs de ene weg leidt ons de wet, langs de andere de genade. Beide wegen zijn goed en van Godswege aangewezen. Toch is er slechts een van beide voor ons te gebruiken wegens onze onbekwaamheid. De wet is goed voor hen die bij machte zijn haar te gehoorzamen en te volgen; genade is de weg voor hen die krachteloos zijn en niets kunnen. De wet eist en moet strikt volbracht worden; de genade geeft en behoeft slechts aangenomen te worden. De wet zegt: 'Doe dit en u zult leven!' de genade zegt: 'Geloof en u zult zalig worden!'

*De wet eist werken...
genade verlangt geloof*

De wet eist werken, doch geeft er geen kracht toe. Genade verlangt geloof, dat zij bovendien zelf door haar beloften opwekt; — geloof, dat niets is dan de erkenning van onvermogen en de toestemming alles om niet te willen ontvangen. De wet wijst mij naar de hoogte, tegen een steile berg op, te zwaar om te beklimmen. Genade naar de laagte, waar ik slechts neerzinken moet om behouden te worden. Van het hoogste belang is het, dat ik het onderscheid tussen deze twee wegen goed ken, de rechte weg kies en daarop wandel. Want in onze tegenwoordige zondestaat is slechts een van deze wegen voor ons nog van dienst, ofschoon de mens juist het liefst de andere wil bewandelen. Gelukkig, dat God ons geen twijfel laat, welke weg door Hem gewild en goedgekeurd is! Vooral de apostel Paulus, is door God geroepen om ons deze weg tot het heil duidelijk aan te wijzen, zoals hij dit in zijn zendbrief aan de Romeinen het uitvoerigst heeft gedaan. De slotsom van zijn redenering citeerden wij in de aangehaalde tekst. Hij had aangetoond hoe de gehele mensheid, Joden en heidenen tezamen, de heerlijkheid Gods derfden. Zij konden en wilden de wet van God niet volbrengen. De wet moest volmaakt gehoorzaamd worden, anders werkt zij niets anders dan toorn. De wet wist niets van genade, alleen van recht. God had gezocht en er was niemand rechtvaardig, ook niet één. Door de wet werd elke mond gestopt en de gehele wereld was voor God verdoemelijk. Dit was de verklaring van de wet zelf. Door de werken der wet wordt de mens niet gerechtvaardigd, maar door het geloof! Dit had de Heere Jezus

verkondigd.

Door Zijn dood had God de wereld met zichzelf verzoend, aan de straf en de eisen van de wet voldaan en een eeuwige en oneindige gerechtigheid aangebracht. Om niet liet God die aanbieden. Zonder prijs en zonder geld wordt die gerechtigheid de onze, door Gods vrijmachtige genade. Bij de bedorven, vloekwaardige en onmachtige zondaar kon er geen sprake zijn van verdienste of goede werken, slechts van geloof, 'de onderwerping aan de rechtvaardigheid van God'. Waar dit geloof in Jezus en aan het Woord van Zijn genade wordt gevonden, daar wordt de zondaar de gerechtigheid van God deelachtig; terwijl het geloof slechts het oog is om te zien, de hand om het aan te nemen, de werkzaamheid om dit zich toe te eigenen. Die gelooft, is gerechtvaardigd.

*Het is dwaasheid om
op eigen werken of
waardigheid te letten!*

Welke dwaasheid is het dan nog op eigen werken of waardigheid te letten. Wilt u werken, zondaar?

Dan moet u de hele wet houden en dat volkomen; maar dan wordt u wegens uw talloze overtredingen stellig verdoemd. Wilt u gerechtvaardigd worden, geloof slechts in Christus en zijn gerechtigheid, zoals die voor u is geopenbaard. Geloof in God en Zijn genadebeloften, zoals die tot u gericht zijn. Door dat geloof wordt de mens gerechtvaardigd, zonder de werken der wet.

Vijfentwintigste dag

DE WERKEN VAN HET GELOOF

`Gij ziet, dat een mens gerechtvaardigd wordt uit werken en niet slechts uit geloof (Jac. 2:24)

Men heeft dikwijls gemeend, dat er strijd was tussen deze uitspraak van Jacobus en de leer van Paulus. Men zal echter moeten erkennen, dat dit niet het geval is, wanneer men bedenkt, dat de werken waarvan Paulus spreekt, geheel anders zijn dan die welke Jacobus bedoelt. Paulus spreekt altijd van de werken der wet. Jacobus daarentegen heeft het oog op de werken van het geloof. De werken der wet zijn die welke door de mens gedaan worden in eigen kracht, ter vervulling van Gods wet, om Gods gunst te verdienen en zich die waardig te maken. Door deze werken zegt Gods Woord, wordt de mens niet gerechtvaardigd. Hij kan niets doen wat goed of verdienstelijk is, al wat van hem zelf komt, is onrein en vloekwaardig. De werken van het geloof daarentegen,

De werken van geloof volgen op bekering!

waarover Jacobus spreekt, zijn die welke gedaan moeten worden tot bevestiging en volmaking van het geloof: dus uit de kracht die God geeft en niet om daardoor iets te verdienen. Zij strekken tot bewijs van hetgeen het geloof uit vrije genade heeft ontvangen. Zij volgen op de bekering, terwijl de werken der wet daaraan voorafgaan. De werken der wet zouden de mens verheerlijken; de werken van het geloof daarentegen geven God al de eer, want zij worden gedaan in de erkenning van eigen onwaardigheid. De werken en het geloof gaan tezamen, beide als vruchten van genade en als bewijzen van de vernieuwing van het hart. Het geloof is als het ware de wortel van de werken, terwijl de werken de vervolmaking van het geloof zijn. Hieruit kan men nu duidelijk verstaan wat Gods Woord bedoelt, als het in Romeinen 4:5 spreekt: 'Degene echter die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid', en daarna weer op de werken aandringt. De werken die buiten het geloof gedaan worden, als een poging om ons zelf Gods gunst waardig te maken en die ons dus van het geloof, het aannemen van Gods vrije genade terughouden, moeten niet gedaan worden; zij zijn een gruwel in Gods ogen: 'Die niet werkt, wordt gerechtvaardigd'. De werken daarentegen die gedaan worden met en in geloof, terwijl de mens in het gevoel van zijn onwaardigheid zich op Gods

genadebeloften verlaat, juist omdat men hoopt of weet dat de Heer hem buiten zijn diensten aanneemt en Hem daarvoor zoekt te prijzen, die werken zijn Gade aangenaam en moeten gedaan worden, hoe meer hoe beter. En daarom heet het: 'Gij ziet dat een mens gerechtvaardigd wordt uit werken en niet slechts uit geloof' Jacobus 2:24. Zij zijn de vruchten en bewijzen van het geloof en komen dus niet voort uit een geloof dat werkeloos blijft en dood is.

Hieruit leert de mens die in geloof tot Jezus zoekt te komen verstaan, wat hij van de werken denken moet. Zodra hij op zijn werken begint te zien als grond van verdienste, zodra hij begint te vrezen: mijn werken zijn te weinig, te gering, te zondig, dan dat ik aangenomen kan worden, moet hij dadelijk bedenken: 'De mens wordt gerechtvaardigd zonder de werken' (Rom. 4:6). Geen zonde of goddeloosheid, die u bedreven hebt, behoeft u van de hoop op genade terug te houden. Maar opdat de mens niet in trage werkeloosheid zou neerzitten en niet in zonde zou voortgaan, terwijl hij op genade vertrouwt, bedenke hij aan de andere kant, dat zodra de eerste begeerte naar genade in ons ontwaakt, hij ook, indien hij oprecht is zich actief zal moeten betonen in het doen van Gods wil. 'Vergeef ons onze zonden!' Zullen wij met vertrouwen en in waarheid kunnen bidden, wanneer wij daarop even hartelijk trachten te zeggen: 'Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren'. Daarom schrijft Johannes: 'Laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid. Hieraan zullen wij onderkennen dat wij uit de waarheid zijn en wij voor Hem ons hart overtuigen' (1 Joh. 3:18-19). En: 'Als ons hart ons niet veroordeelt, hebben wij vrijmoedigheid tegenover God' (1 Joh. 3:21) (Zie ook Ps. 18:22-27). Zo leert men recht verstaan dat veelbetekenende woord; 'Werkt, want God werkt in u' door het geloof en zo worden onze werken de lieflijke tekenen van Zijn hemelse genade, de voortekenen van Zijn eeuwige gunst.

Zesentwintigste dag

DE GEHOORZAAMHEID VAN HET GELOOF

*'Door het geloof is Abraham., toen hij geroepen werd,
in gehoorzaamheid getrokken'
(Hebr. 11:8)*

Geliefde medechristen. U zegt steeds, dat u graag wilt geloven en dat het uw ernstige en oprechte begeerte is tot het volk van de Heer te behoren. U wordt echter ervan teruggehouden en u weet eigenlijk zelf niet waardoor. Wellicht omdat het u nog niet helemaal duidelijk is, wat u moet doen als u gelooft. U verstaat nog niet de eenvoud van het geloof en weet niet, dat het iets is wat u zonder enig uitstel kunt en moet doen. Laat ons dit trachten te verstaan uit het voorbeeld van de vader der gelovigen.

De Heer had tot Abraham gezegd: 'Ga uit uw land, naar het land dat Ik u wijzen zal'. In deze roeping van Abraham vinden wij een Goddelijk bevel. Het bevel is: 'Ga uit uw land' en de belofte is: 'naar een land dat Ik u wijzen zal'. Door het geloof, zegt Paulus in de brief aan de Hebreëen, is hij gehoorzaam geweest. Had hij de belofte niet geloofd, had hij niet vertrouwd dat de Heer hem zeker naar dat onbekende land zou brengen, hij was ongetwijfeld niet gegaan. Zijn geloof aan deze belofte was de kracht tot gehoorzaamheid aan dit bevel, Hij is niet eerst weggegaan uit zijn land om daarna een gelovige te worden; want had hij niet bovenal geloofd, dat hij dat vreemde land vinden zou, hij zou nooit de moed gehad hebben zijn vaderland te verlaten. Eerst geloofde hij en daarna ging hij weg.

God roept ook u, om uit het leven van zonde weg te gaan en de wereld achter te laten, maar het is alsof het u niet lukt. U vreest dat u de hemel nooit bereiken zult. Het is alsof u de weg niet vinden kunt, alsof u moed noch kracht hebt om die weg te bewandelen. 't Is ook geen wonder! Abraham zou evenmin de moed gehad hebben om alles te verlaten en die

*God is niet
onrechtvaardig... Hij
heeft u Jezus gegeven!*

lange reis te ondernemen, als hij niet aan het Woord van God had vastgehouden: 'Het land dat Ik u wijzen zal'. Elke gedachte aan de opoffering, de dwaasheid en het gevaar om naar een onbekend land te gaan, werd overwonnen door de gedachte: Ik ga naar een land dat God mij wijzen zal. Het geloof was zijn kracht. Het geloof moet ook uw kracht zijn. Ook u

moet leren, zoals Abraham, vast te houden aan het woord: de Heer zal mij daar zeker brengen!

‘Maar die belofte heb ik niet ontvangen!’ roept u uit. Mijn antwoord is: die belofte hebt u wel ontvangen. God is niet onrechtvaardig, dat Hij iemand zou bevelen naar de hemel te gaan, zonder daaraan de belofte toe te voegen, dat Hij hem daar brengen zal. Hij heeft u Jezus gegeven om u het land te wijzen en op de weg daarheen uw leidsman te zijn. Hij zegt niet: Bekeer u, zonder u op Jezus te wijzen, die Hij gesteld heeft om bekering te schenken. Hij zegt u niet: Verlaat de zonde en word zalig, zonder daarbij te voegen: Jezus maakt u vrij van zonde en zalig. En het is alleen in de kracht van dit geloof, dat u ten leven zult ingaan. Daarom, let op de roeping van God en versta toch, dat Jezus alles voor u zal doen. Geloof, hoe ellendig u ook bent, dat God Zijn eigen Zoon ook aan u geschonken heeft om u zalig te maken. Wees gewillig en erken Hem als uw Heiland. Verblijd u in de gedachte: God heeft Hem aan de zondaar, dus ook aan mij gegeven. En al voelt u nog niets in uzelf, houd de hele dag, onder uw werk en overal, deze gedachte in u levend. Het is stellig waar, God heeft Jezus ook aan mij gegeven om mij zalig te maken. Houd daaraan vast, dank de Heer daarvoor. Spoedig zult u blij en gelovig de verzekering aannemen: Jezus leidt mij naar de hemel. Door dit geloof zult ook u, die geroepen bent, gehoorzamen.

God heeft Jezus aan de zondaar gegeven, dus ook aan u!

Zevenentwintigste dag

HET VOEDSEL VAN HET GELOOF

*'Zoveel als voor elke dag nodig is'
(Ex. 16:4)*

'Zie, Ik zal voor u brood uit de hemel laten regenen; dan zal het volk uitgaan en verzamelen zoveel als voor elke dag nodig is, opdat Ik het op de proef stelle, of het al dan niet wandelt naar Mijn wet'. In deze woorden wordt ons aangekondigd, wat wet en regel is voor het onderhoud en de voeding, voor de wasdom en de groei van het geloofsleven. Deze wet is geen andere dan die wij in het natuurlijke leven elke dag in praktijk brengen. Ieder mens weet, hoe het kleine kind

*Het geloofsleven heeft
dagelijks voedsel nodig.*

gevoed wordt om een sterke man te worden, hoe de sterke man gespijzigd wordt om zijn krachten te onderhouden. Het dagelijks geregeld gebruik van een weinig voedsel dient dus de mens tot onderhoud van de krachten van zijn lichaam. Evenzo is het met alles in de natuur en in het dagelijks leven. De kleine boom wordt groot, de arme man wordt rijk, uit de grond rijst het machtige gebouw op, de langste reis kan worden afgelegd, niet met grote en geweldige sprongen, maar door stil volhardende trouw, die de kleine en onaanzienlijke vooruitgang van elke dag niet veracht, maar van lieverlee het voorgestelde doel tracht te bereiken.

'Zoveel als voor elke dag nodig is'. Deze algemene regel van het natuurlijke leven geldt ook in het geestelijke. En toch zijn er zo veel Christenen die dit niet erkennen en daardoor ontzettende schade lijden. Zij menen dat grote krachtsinspanning op bijzondere tijden, of vurige gebeden, wanneer men zich opgewekt voelt, de hulpmiddelen zijn die het toenemen van de bloei van het zieleven bevorderen. Maar de gulden regel van het 'zoveel als voor elke dag nodig is', het geregeld dagelijks gebruik maken van de spijs waardoor de ziel haar wasdom verkrijgt, dit verstaat men niet. Men heeft nog niet begrepen dat het geloof en het geloofsleven dagelijks voedsel moet hebben, dagelijks brood en dat bij de belofte: 'Ik zal brood uit de hemel geven', het bevel staat: 'het volk zal verzamelen, zoveel als voor elke dag nodig is, opdat Ik, (dit wordt er bijgevoegd), het op de proef stelle, of het al dan niet wandelt naar Mijn wet'.

Geliefde lezer, hebt u niet dikwijls geklaagd over het onbestendige van uw geestelijk leven; of u verwonderd hoe het toch komt, dat de dagen van

blijde hoop zo kortstondig zijn en aan deze en gene gevraagd, wat u toch moet doen, opdat het anders zou worden en uw geloof blijvend zou toenemen? Maar sta mij toe u te vragen; zou het u verwonderen dat u zwak werd, indien uw lichaam een paar dagen zonder voedsel bleef en dat telkens weer opnieuw? En kan het u dan verwonderen, dat uw geloof niet levend, vast en sterk wordt, indien u het niet steeds spijzigt uit het Woord van God? Dit is het voedsel van het geloof; daaruit en daaruit alleen ontvangt uw geloof zijn kracht. 'De mens leeft bij alle Woord, dat uit de mond Gods uitgaat'. Beken, dat u dikwijls aan deze of gene aardse omstandigheden, aan traagheid en onlust toegeeft en het gebruik van Gods Woord verzuimt of het zo haastig en oppervlakkig gebruikt dat uw ziel niet gespijzigt wordt. Het is dan waarlijk geen wonder dat u te klagen heeft over magerheid en dorheid in uw ziel. Begin er vandaag mee en laat er van nu af aan voortaan geen dag voorbijgaan waarop u niet eet van het hemelse manna; het Woord van God. Neem in geloof het Woord aan. In deze dorre woestijn, tot de thuiskomst in Kanaän, geeft God elke dag manna. Indien wij uitgaan en verzamelen, zullen wij voor elke dag uit het Woord ontvangen wat tot onderwijzing, versterking en zaligheid nodig is. En wie zo met trouwe volharding, dag aan dag voortgaat het Woord te gebruiken, zelfs wanneer gij de zegen daarvan niet dadelijk opmerkt, die zal ondervinden dat de wasdom van het geloof, hoe ongemerkt en langzaam die ook zijn zal, toch wis en zeker is.

Achtentwintigste dag

DE TEDERHEID VAN HET GELOOF

'Zij nu verzamelden het manna elke morgen ieder naar zijn behoefte; maar als de zon heet werd, smolt het'
(Ex. 16:21)

In de stilte, koelte en donkerheid van de nacht gaf God het manna. In de vroege morgenstond moest het volk uitgaan om het te verzamelen. Het was dus het eerste werk van elke dag het brood uit Gods hand te ontvangen, want als de zon heet werd, smolt het. Dan was het niet meer te vinden. Niet in de gloed van de middagzon of onder de drukte en het gewoel van de dag ontvingen zij dit verborgen manna, nee, in de liefelijke ochtendkoelte, eer men in de drukte van de aardse bezigheden was verstrikt.

Liefderijk en leerrijk beeld van de wijze waarop God aan het geloof zijn voedsel meedeelt. Ik ben ervan overtuigd, dat er velen zijn die menen oprecht te verlangen naar geloofsversterking en die toch niet ontvangen, omdat zij die niet in de vroegte gaan zoeken. Hoe velen zijn er niet, bij wie het lezen van de Bijbel alleen 's avonds geschiedt, nadat de frisheid van de morgen en de kracht van de dag aan de dingen van dit leven zijn gewijd, vermoeid als we zijn naar ziel en lichaam, om de Heer met het overschot van onze krachten te dienen. Geen wonder dat er dan weinig zegen wordt genoten. Het hart is mat, de tederheid van het gemoed en de vatbaarheid van de ziel voor het Woord is afgestompt. Of is men ook

*Verzamel 's morgens
voedsel voor de dag*

niet vaak des ochtends tevreden met de gemeenschappelijke lezing van het Woord in het gezin, zonder onderzoek in de stilte, zonder eigen nadenken en bidden? En dit geeft toch weinig zegen. Een hoofdstuk slechts eenmaal te lezen is in de regel niet genoeg. Neen, laten allen die werkelijk in het geloof willen toenemen er voor zorgen, dat zij 's morgens tijd zoeken om genoegzaam manna te verzamelen, waarop zij gedurende de dag kunnen teren. Die 's ochtends uitgaat zonder iets te gebruiken, komt 's avonds moe en flauw thuis met weinig lust om te eten. En wie niet 's morgens eerst het Woord in zijn hart legt, die moet zich niet verwonderen, indien de wereld de eerste en voornaamste plaats in zijn hart inneemt; want het enige middel om voor de wereld en haar invloed gevrijwaard te blijven, heeft hij verwaarloosd. Zijn geloof kan niet toenemen. Neen, zoals de Heer ons de nacht geeft

om van de vermoeienissen van de dag uit te rusten en in de morgenstond opnieuw met frisse moed en met nieuwe kracht ons werk te beginnen, zo moet de gelovige de eerste frisse, ongebruikte krachten aan de Heere wijden en in de vrolijke stemming van de morgenstond, terwijl de zegen van de nachtrust nog op hem is en voordat de nieuwe besmetting van de wereld die lieflijke dauw verdrijft, zijn manna verzamelen; want als de zon heet wordt smelt het. Als de hitte van de dag en velerlei verzoeken en verstrooiing over de ziel zijn heengegaan, dan is ook de blijmoedigheid en de opgewekte stemming van de ochtendstond voorbij. Het genadeleven kan de hitte van de zonde niet verdragen of het moet eerst gesterkt zijn door het manna.

‘Doe mij in de morgen uw goedertierenheid horen. Heere, des morgens hoort Gij mijn stem, des morgens leg ik het U voor, en zie uit!’ (Ps. 143:8 — Ps. 4:4). Zulke woorden tonen ons, wat de eerste bezigheid van de mens moet zijn, voor wie het ernst is om de Heer het eerst en het meest en van ganser harte te dienen. Wie dit betracht, zal elke morgen de lieflijke ondervinding smaken van het woord: ‘Zo zeker als de dageraad is zijn opgang’ (Hos. 6:3).

Waarom gelooft u niet? Handel toch eerlijk met uzelf en met God. Het is geen vroomheid over uw ongeloof te klagen, tenzij u alles van u wegdoet wat het ongeloof in de hand werkt. Ligt de oorzaak in het ongeregeld, oppervlakkig gebruik maken van het Woord? In het toewijden van uw eerste, beste en meest frisse uren van de dag en van de krachten van uw ziel aan de wereld en haar dienst, kom dan, bekeer u, ga elke morgen uw God zoeken. Hij zal zich voor u niet verborgen houden.

Negenentwintigste dag

DE HAND VAN HET GELOOF

*'Jezus zeide tot hem: Streck uw hand uit. Hij deed het en zijn hand werd weder gezond'
(Luc. 6:10)*

Het is een zeer grote dwaling, dat velen van het geloof worden afgehouden, omdat zij de kracht van dat geloof niet voelen. Zij wensen eerst het levend geloof in hun binnenste te voelen. Dan willen zij geloven. Maar dat het bevel om te geloven tot hen komt, terwijl zij zich

—
Eerst voelen..

Dan geloven...?
—

nog niet bekwaam of in staat voelen om te geloven, dit begrijpen zij niet. Zij verstaan het niet, omdat zij niet opgemerkt hebben, wat men toch elke dag ondervindt en zien kan, dat de vaardigheid en de bekwaamheid tot enig werk niet vóór het werk, maar alleen dóór het werk gegeven wordt en verkregen wordt en dus nadat men begonnen is te werken. Het kind dat leert lopen, begint er mee en moet het al doende Ieren. De man die wenst te leren zwemmen, gaat in het water, omdat hij weet dat hij, als hij begint, het zal leren. En deze wet van de natuur heeft een nog heerlijker toepassing in de genade. God geeft ons bevelen waartoe wij van te voren geen kracht hebben en toch eist Hij volkomen terecht gehoorzaamheid daaraan. En dat, omdat Hij ons toegezegd heeft, dat Hij, indien wij ons onderwerpen en tot gehoorzaamheid zetten, ons hierbij kracht zal schenken. Dit is de gezindheid en de stemming waarin wij moeten geloven. Bij de overtuiging en het besef van zijn ongeloof, moet de mens zich toch op het geloof toeleggen. In de zekerheid dat hem de kracht geschonken wordt, moet hij maar beginnen met te zeggen: 'Heere, ik geloof!' Daarmee moet hij voortgaan en daarin moet hij volharden. Treffend wordt het een en ander afgebeeld in de man met de verdorde hand. Hij voelt dat zijn hand machteloos is en toch zegt Jezus: 'Strek uw hand uit!' Hij merkt voldoende aan de Heiland, dat deze hem niet bespotten zou, dat Hij die hem dit bevel geeft, dit hem zeker niet gebieden zal zonder de kracht er toe te geven. Hij gehoorzaamt en zijn hand wordt hersteld. Zo ook de Heere Jezus die u toeroept: 'Geloof in Mij als uw Heiland'. Ken uw machteloosheid. Maar juist daarom spreekt Hij tot u om u daarvan te verlossen. Richt het oog op Hem,

vestig het hart op de Heer die zo nederbuigend tot u spreekt. Met een stem van macht gebiedt Hij u: 'Geloof in Mij, als de u van God gegeven Heiland. Strek uw hand uit om Mij aan te grijpen en Mij uzelf toe te eigenen'. Luister naar Hem, wees bereidwillig om Hem te gehoorzamen. Bedenk, hoe Hij met dit bevel ook de kracht ertoe geeft. Begin, al voelt u die kracht nog niet en zeg, als u nog niets kunt, zoals Martha: 'Ja Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God' (Joh. 11:27). Toon dat het uw begeerte is, dat het u ernst is om te geloven. Zet U stil neer om op te merken, hoe Hij wezenlijk tot u spreekt, om te horen hoe lieflijk-lokkend, vriendelijk-bemoedigend Zijn woorden zijn. 'O gij ongelovige, geloof in Mij!' Zoals de man met de verdorde hand moed kreeg om die uit te strekken op het bevel van Jezus, zo zal het ook u gaan. Het gebod: Geloof, zal u niet langer neerdrukken bij de gedachte: ik kan het niet, — maar u opwekken tot vertrouwen. Jezus gebiedt het, dus het moet, dus het kan.

En als u bij elke neiging om weer moedeloos te worden bij vernieuwing tot Jezus opziet, hoort u hoe bemoedigend Hij u toeroept: U mag, u moet, u kunt in Mij geloven! Dan zal uw ziel gesterkt worden om niet steeds meer vastheid u op Hem te verlaten. Waar men tracht te geloven, wordt de kracht ertoe gegeven en geoefend. De geloofshand zal spoedig geheel gezond zijn.

Jezus vraagt: 'Indien Ik u de waarheid zeg, waarom gelooft gij niet?' (Joh. 8:45). Hij spreekt tot u de goddelijke waarheid dat Hij voor u gekomen is.

Hij spreekt de waarheid, opdat daardoor in u geloof gewerkt mag worden. Ik bid u, versta het toch. Zie op Hem die daar spreekt: 'Het is Jezus, de Getrouwe en Almachtige'. Hoor Zijn stem en wees niet langer ongelovig.

*Strek uw hand uit om
Mij uzelf toe te
eigenen!*

Dertigste dag

DE VERHINDERING VAN HET GELOOF

'Daarna komt de duivel en neemt het Woord uit hun hart weg, opdat zij niet zouden geloven en behouden worden'
(Luc. 8:12)

Met dit Woord leert de Heer ons, dat de duivel, wanneer hij iemand de zaligheid wil laten verliezen, slechts te zorgen heeft, dat hij die mens van het geloof terughoudt. Dan kan die persoon niet gered worden. En om iemand van het geloof terug te houden, heeft hij slechts het Woord uit zijn hart weg te nemen, dan gelooft die mens niet. Ach, hoe vreselijk is de gedachte dat er zo velen zijn, die al zeggen zij dat ze geloven willen, nochtans de duivel in de hand werken door hun onverschilligheid tegenover het Woord. Het is de duivel om het even op welke wijze het geschiedt, als hij slechts het Woord uit het hart kan wegnemen. En op hoe

*De duivel neemt het
Woord weg...*

velerlei wijzen geschiedt dit niet!

Bij de een door allerlei zonde en ongerechtigheid. De liefde tot de zonde kan niet met het Woord samenwonen. Het hart kan niet gelijktijdig God zoeken en zich van God afkeren, kan niet het Woord tegelijk met de zonde verkiezen. Een van beide moet er uit. Helaas, hoe vaak liet een zondaar, die zei Jezus te willen zoeken, het Woord varen dat hij 's morgens in zijn hart had gelegd, omdat hij zijn zonde, toorn of leugen, bedrog, nijd of onreinheid niet vaarwel wilde zeggen!

Bij de ander wordt het Woord weggenomen door aardse zorgen en beslommeringen. Het mag zijn, dat de onrust en kommer iemand die een moeilijk lot in de wereld heeft, het Woord doet vergeten of dat de verleiding en ingenomenheid met de wereld, die uit de voorspoed dikwijls voortkomt, daarvan oorzaak is. Het gebeurt echter gedurig dat het Woord verstikt en dus weggenomen wordt door de liefde tot de wereld.

Er zijn weer anderen bij wie de duivel het Woord wegneemt, doordat de mens zich met zichzelf en zijn zonden bezighoudt. In plaats van zijn hart op het Woord van de belofte gericht te houden, wordt zijn blik op het eigen binnenste gevestigd. Men is zo ingenomen met zijn eigen gevoel, met eigen ellende en zwakheid, met het streven om in eigen kracht zich te bekeren, dat het Woord losgelaten en dientengevolge gemakkelijk weggenomen wordt.

En als men dan bedenkt, hoe oppervlakkig het Woord wordt gelezen, hoe weinig moeite men doet om het te verstaan en hoe weinig men

aanwendt om datgene wat het geloof kan versterken, elke dag in zijn hart te bewaren, — dan gevoelt men, hoe licht en hoe gauw het Woord wordt weggenomen. Waarlijk, dit kost de duivel weinig moeite.

Zoekt u Jezus? Wenst u tot het geloof te komen? Wees dan gewaarschuwd met dit ernstige woord: `De duivel komt en neemt het Woord weg uit hun hart, opdat zij niet geloven zouden'. Welke verleidingen er ook zijn van buiten af uit de wereld, of van binnenuit in uw

*Het geloof volgt op het
Woord dat in het hart
woont.*

eigen hart, zorg dat u steeds het Woord bewaart en vasthoudt. Laat de duivel het u niet ontnemen. 'Het Woord van Christus wone rijkelijk in u'. 'Ik berg Uw Woord in mijn hart; zij is mijn overdenking de ganse dag' (Ps. 119:11-97). Deze woorden van David moeten de uwe zijn. Dan zult u later, als u het leven gevonden hebt, ook met hem kunnen zeggen: 'Dit is mij ten deel geworden, omdat ik Uw bevelen bewaar' (Ps. 119:56). Zelfs de duivel weet het, dat het geloof volgt op het Woord dat in het hart woont. Leer het, en wees ervan verzekerd dat het ootmoedig, stil vasthouden aan het levende Woord van God stellig wordt gezegend, om ook in U leven te wekken. God is getrouw, Hij zal degene die het Woord met deze hoop aanneemt en bewaart, door de Geest ook de zegen van het Woord schenken. Voor dat Woord wijkt de boze, zoals voor het: `Daar staat geschreven!' uit Jezus' mond. Met en door dat Woord komt de Heere God en Zijn Geest tot u.

Eenendertigste dag

DE GAVE VAN HET GELOOF

*'Want aan u is de genade verleend, voor Christus,
niet alleen in. Hem te geloven'
(Fil. 1:29)*

Het geloof is een gave van God. Deze waarheid is voor menigeen een oorzaak geweest van vrees en verschrikking. En zij moest dit toch niet zijn. Zij geeft veeleer reden tot blijdschap en hoop, Het is immers een heel verkeerde uitleg als men zegt: het is een gave, dus ik weet niet of ik het ooit ontvangen zal. Was het te verkrijgen door eigen inspanning of moest ik het door eigen kracht oproepen, dan zou ik wel zorgen dat ik niet zonder geloof bleef. Zo redeneert menigeen. Maar het omgekeerde is waar. Kon u geloven uit u zelf, door eigen inspanning en eigen arbeid, u zou het immers doen. Maar u zou zeker verloren gaan. Neen, nu het geloof ons gegeven wordt, nu er een Heer in de hemel is die dat geloof in ons wil planten, opkweken en verzorgen, nu is er hoop, dat wij het geloof verkrijgen en behouden worden. Het is een Woord van blijde hoop.

En wat dit Woord nog meer bemoedigend maakt is, dat het uit genade gegeven wordt. Hier is geen sprake van eigen waarde of verdienste, van wijsheid of vroomheid, van sterkte of deugd, maar de onwaardige en goddeloze wordt het gegeven. Tot degenen die Hem niet zoeken, komt de vrijmachtige God met Zijn lokkende genade. Door de Geest overtuigt Hij van zonde en schenkt Hij behoefte aan Zijn liefde. Door Zijn Woord stelt Hij aan de mens Jezus voor als Zijn gave aan de zondaar, begeerlijk en nuttig, vrij aangeboden en zeer aanlokkelijk, totdat de ziel, onder de verborgen en toch krachtvolle werking van de Geest, vrijmoedigheid heeft om zich ten volle de Heiland toe te eigenen. Zelfs van het begin tot het einde toe, langs de gehele weg, te midden van voortdurende zonde en ontrouw van uw hart wordt het u uit genade gegeven: in Hem te geloven.

*Geloven in Hem wordt
u uit genade gegeven.*

En hoewel het geloof langs de weg der middelen verkregen wordt, dit maakt het niet minder tot een ware gave. Bijna van elke gave van God wordt men door harde arbeid deelgenoot. Het brood verkrijgt men in het zweet des aanschijns en toch bidt men: 'Geef ons heden ons dagelijks brood'. De gezondheid geniet men door voedsel en andere middelen te gebruiken en men dankt toch steeds de Heer voor bewaring van ziekte en dood. Neen, de instelling en de aanwezigheid der middelen toont ons slechts, hoe liefelijk de gave is, hoe de Heer door eigen activiteit het gemoed van de

mens ontvankelijk wil maken en wil openstellen om zich volkomen toe te eigenen wat zijn God hem schenken wil. Deze voorstelling van onze tekst trekt ons dus niet van de middelen af, maar geeft de ware begeerte en de ware moed om ze te gebruiken. De mens leert verstaan, dat de Heer, die hem het Woord geeft, ook het geloof wil geven om het aan te nemen; dat Hij, die de belofte geeft, ook de vervulling wil schenken. En hij legt er zich dus op toe te geloven, al voelt hij dat hij dit niet doen kan in het blijde vertrouwen: het wordt mij zomaar gegeven.

*God zal ook de genade
geven om te geloven!*

Lezer, het wordt u uit genade gegeven in Hem te geloven. Vraag het dus nederig aan uw Heer. Verwacht het kinderlijk van Hem. Laat elke ervaring van afdwaling, ongeloof en ongevoeligheid u ervan overtuigen, hoe ongelukkig het zou zijn, als u uit uzelf moest geloven en hoe zalig het is, dat u daartoe op God kunt betrouwen, die door Zijn beloften u de nodige kracht wil geven om in Jezus te geloven. Immers Hij, die mij Jezus aanbood, die de eerste begeerte naar Hem in mij heeft doen ontwaken, zal mij ook de genade geven om te geloven. In dat zalig vertrouwen zal ik voortgaan, tot het geloof stil en levend en zichtbaar wordt. Ja, Gode zij dank! 'Het wordt uit genade gegeven, in Hem te geloven'